

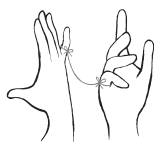
燕子声声里

燕子声声里

4

ทดลองงาน

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

จะเป็นอย่างไรหากวันหนึ่งตนเองที่เคยมีฐานะเป็นถึงภรรยาเอก ถูกลดตำแหน่งเป็นสนมหรืออนุตำแหน่งเล็กๆ ต้องมองสามีโปรดปราน หญิงงามคนอื่นๆ ทุกวัน ค้างคืนตำหนักในไม่ช้าคน ส่วนตนเองได้แต่เฝ้าห้องนอนอย่างเงียบเหงา เส้นกยเขียนได้สัมผัสความรู้สึกเหล่านั้นแล้วคะชีวิตในวังต้องก้าวอย่างระมัดระวังทุกฝีก้าว ยิ่งในตอนนี้นางตั้งครรถ์อยู่ทั้งยังเป็นลูกคนแรกของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ทุกสายตาจะต้องมุ่งร้ายใส่นางเป็นแน่ เส้นกยเขียนจะใช้วิธีการใดในการปกป้องลูกน้อยในครรภ์ แล้วจะยืนหยัดฝ่าฟันในตำหนักในจนก้าวสู่ตำแหน่งฮ่องเฮาได้หรือไม่ กู้เจ้าเปย์ผู้เป็นเจ้าเหนือหัวของคนทั้งแผ่นดินจะจัดการปัญหาเรื่องขุนนางและสะสางปัญหาหัวใจอย่างไร ไปร่วมติดตามกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ต่อไป...อย่าได้ล้อเล่นเช่นนี้อีก จะทำอะไรต้องมาปรึกษาฉันก่อน"
กุ้เจาเป่ย์เอ๋อมมือไปเช็ดรอยเปื้อกขึ้นออกจากแก้มของภรรยา แล้ว
สูดหายใจลึกๆ "ข้าไม่ใช่เทพ ไม่มีทางคิดได้ทุกอย่างหรอก ข้าก็กังวล
เป็นเหมือนกัน"

ในช่วงเวลาเมื่อครู่นี้เขาถึงกับคิดด้วยซ้ำว่าหลังจากนี้จะเป็นอย่างไร
หากไม่มีเยียนเอ๋อร์ เขาจะไปที่ได้ จะทำอะไรเล่า ต่อให้นั่งบัลลังก์มังกร
ต่อไป ข้างกายก็จะว่างเปล่า

ไม่มีใครปลุกเขาตื่นนอน ไม่มีใครรู้ใจเขา ไม่มีใครเฝ้ารอเขาอย่าง
เต็มใจ ทอดมองไปสุดสายตาจะพบเพียงความเงิบเหงาอ้างว้าง

แต่ก่อนเขาไม่เคยคิดเลยว่าสักวันหากเยียนเอ๋อร์ไม่อยู่แล้วเขาจะ
รู้สึกเช่นไร วันนี้เมื่อได้ตระหนักรู้รู้ แม้แต่ตนเองยังตกใจ

ที่แท่นางก็สำคัญถึงเพียงนี้ในใจเขา แต่ก่อนเหตุใดถึงไม่เคยรู้ตัว
สักนิดเลยนะ

•

แนะนำตัวละคร

* เส้นกุยเยียน

บุตรสาวคนที่สามของสกุลเส้น เกิดจากอนุภรรยา
ฉลาด ไหวพริบดี เป็นกุลสตรีทุกกระเบียดนิ้ว

* กู้เจ้าเป้ย

บุตรชายคนที่สี่ของจวนอัครเสนาบดี แต่งงาน
กับเส้นกุยเยียน เป็นขุนนางคนโปรดของฮ่องเต้
ให้การสนับสนุนรัชทายาท

* ตวนเหวิน

น้องสาวต่างมารดาของกู้เจ้าเป้ย มีความสามารถ
ในการรบทัพจับศึก เป็นสตรีที่ห้าวหาญ

* เส้นหนาลู่

ชื่อใหม่ของเส้นกุยหย่า หลังจากแก้มตาย
ก็ใช้ชื่อนี้ ผันตัวไปเป็นสตรีขั้วร้องบทเพลง
ในหอศนิกา ปีนป่ายผู้มีอำนาจราชศักดิ์

* เหนียนไทเฮา

มารดาของกู้เจ้าเป้ย ในอดีตเป็นพระชายา
คนโปรดของฮ่องเต้ ต้องฝากพระโอรสให้ผู้อื่น
เลี้ยงดู

127

เล่นงานด้วยโรคลมชัก*

ข้าเข้าใจแล้ว! เข้าใจหมดแล้วทุกอย่าง! ในงานฉลองครบรอบวันประสูติของไทเฮา กู้เจ้าเป่ยกปกป้องอดีตฮ่องเต้ให้พ้นภัยเพื่อช่วยรัชทายาท เขายืมมือรัชทายาทฆ่าองค์ชายหูก จากนั้นก็สังหารรัชทายาทให้ตนเองกลายเป็นผู้สืบสายเลือดราชวงศ์เพียงหนึ่งเดียว ที่ผ่านมาเขาสร้างทำตัวเสเพลรักสนุก สร้างทำเป็นไม่รู้ว่าจะไรควรไม่ควร ให้ความโดดเด่นทั้งหมดรวมอยู่ที่ตัวเส้นก๊วยเยียน!

ทุกคน...ไม่เว้นแม้แต่นาง...ล้วนแต่ถูกหลอกกันหมด จนคิดไปว่าสามารถควบคุมกู้เจ้าเป่ยกได้โดยง่าย ที่เขาได้เต้าขึ้นมาเป็นขุนนางได้เพราะอาศัยชะตาของเส้นก๊วยเยียนและเข้าออกถูกจังหวะเท่านั้น ทั้งที่ตนเองเป็นคนไม่เอาไหนที่เห็นอย่างไรก็เห็นไม่ขึ้น

ตอนที่เหนียนไทเฮาเปิดเผยชาติกำเนิดที่แท้จริงของเขา ได้บอกว่า

* ลมชัก คือโรคหลอดเลือดสมอง (Stroke) แพทย์แผนจีนเปรียบอาการของโรคที่เกิดขึ้นอย่างทันทีทันใดและเปลี่ยนแปลงรวดเร็วกับลมที่พัดแรงและแปรปรวน

เขาเป็นโอรสที่เกิดกับนางกำนัลในตำหนัก นางจึงไม่ทันระแวงแม้แต่น้อย และยกบัลลังก์มังกรให้เจ้าคนทะเลเยอทะยานใจคอเหี้ยมเกรียมคนนี้ โดยมองว่าเหมาะสมแล้ว ถึงขั้นเชื่อสุดหัวใจว่าให้เขาเป็นฮ่องเต้แผ่นดินผืนนี้จะต้องตกอยู่ในมือนาง

เฝ้าเห็นสมองวางแผนการมาครึ่งชีวิต มาตอนนี้กลับถูกเด็กคนหนึ่ง หลอกเสียจนหัวหมุน! ปล่อยคนที่ตนเองเคียดแค้นชิงชัยที่สุดให้ล่อยนวล ไม่พอ ยังส่งพระมალามังกรไปให้เองกับมือด้วย!

เหวินไทเฮาลมหายใจติดขัดอึดอัน หันไปเกาะเตียงงักงอนอาเจียน แต่สิ่งที่ออกมากลับมีแต่เลือดสดๆ ทั้งสิ้น นางเงยหน้าขึ้นมองกู่เจาเปย ด้วยดวงตาแดงฉาน "ข้าจะฆ่าเจ้า...จะต้องฆ่าเจ้าให้ได้!"

ใบหน้าที่ยิ้มลงมองของกู่เจาเปยประดับรอยยิ้มละไม "เสด็จแม่ทรงทราบหรือไม่ ตอนที่เห็นศพจวงเฟย ลูกก็มีความคิดจะฆ่าเสด็จแม่เช่นกัน"

เหวินไทเฮาผงะ

"สตรีที่สละไสมีชีวิตชีวาเช่นนั้น เสด็จแม่ทรงมีรับสั่งให้คนจับนางแขวนคอกับคานห้องทั้งเป็นได้อย่างไร เวลบบรรทมฝันตอนกลางคืน ทรงเคยเห็นร่างของจวงเฟยบ้างหรือไม่"

เหวินไทเฮาสั่นระริกไปทั้งร่าง คราบเลือดยังไม่แห้งไปจากมุมปาก ดวงตาก็เบิกกว้างอย่างตื่นตระหนกขณะตะโกนลั่น "ฟางหวา!"

ฟางหวามัวมัวที่อยู่ด้านนอกรีบเข้ามา พอเห็นเจ้านายอยู่ในสภาพนั้นก็ตกใจเป็นการใหญ่ รีบเข้ามาขวางฮ่องเต้เอาไว้ "พวกพระองค์ทำอะไรไทเฮา?"

เส้นกยู่เยียนยิ้มบางๆ พลาเงี่ยมมือไปดึงฟางหวามัวมัวออกมา

"หม่อมมัวจะแตกตื่นไปไย ฝ่าบาทกำลังตรัสเรื่องเก่าๆ กับไทเฮาอยู่ ไทเฮาทรงฟังแล้วสบายพระอารมณ์ เลยกระอักก้อนพระโลหิตที่ตกค้างอยู่ในพระทัยออกมาเท่านั้นเอง ถือเป็นเรื่องดีเสียด้วยซ้ำ"

ฟางหวาหม่อมมัวขมวดคิ้วมองนาง

"ไล่พวกมันออกไป! ไล่ออกไป!" เหวินไทเฮาอยากกรี๊ดร้อง แต่กู่เจาเปยเอื้อมมือมาแตะไรผมบริเวณขมับนางคล้ายไม่มีเจตนา เพียงเท่านั้นนางก็ตัวแข็งทื่อ ท่าที่สงบลงทันที

"เสด็จแม่ทรงมีพระอารมณ์พลุ่งพล่านเช่นนี้บ่อยๆ ไม่ได้ต่อพระวรกายนะพะย่ะค่ะ ทรงรับฟังลูกเจี๊ยบๆ ดีกว่า" เขาบอกยิ้มๆ แล้วหันไปมองฟางหวาหม่อมมัวที่กำลังจะทำจะเดินเข้ามา "หม่อมมัวหยุดอยู่ตรงนั้นเถอะ เสด็จแม่ทรงสงบลงแล้ว เจ้าออกไปรอข้างนอกก็พอ"

ฟางหวาหม่อมมัวไม่สบายใจเอาเสียเลย แต่พอมองเหวินไทเฮาก็เห็นว่าเจ้านายกำลังยกมือนวดขมับ ท่าทางเหมือนสงบลงแล้วจริงๆ จากนั้นก็เอามือกุมหน้าผากเอนตัวพิงหมอนโดยไม่เอ่ยอะไร

เคลื่อนไหวได้ย่อมแสดงว่าไม่ได้ถูกทำให้สลับ ฟางหวาหม่อมมัวค่อยเบาใจ แล้วหมุนตัวเดินออกไปโดยบอกว่า "หากมีเรื่องอันใด ไทเฮาทรงร้องเรียกหม่อมฉันนะเพคะ"

เหวินไทเฮาไม่ได้เห็นยั้งคนสนิท ไม่ใช่ว่าไม่อยาก แต่ไม่รู้ว่เมื่อครู่กู่เจาเปยป้ายอะไรลงบนไรผมนาง แม้นางจะขยับปากแต่กลับส่งเสียงไม่ออก อยากเคลื่อนไหวร่างกายยังยาก ทำได้เพียงยกมือนวดขมับอย่างเดียว

นางสัมผัสได้ว่าบริเวณนั้นเย็นเฉียบ

เหวินไทเฮาเกิดกลัวขึ้นมาเล็กน้อย หากกู่เจาเปยใช้ยาพิษฆ่านาง

ตอนนี้จะเป็นอย่างไร

"เสด็จแม่ไม่ต้องกลัว นี่เป็นยาหมาเพยसान* แบบที่สั่งเท่านั้น
เสด็จแม่จะเพียงพระชีวหาสา ทรงคิดอ่านได้ไม่กระจ่างขัด ไม่ใช่ยาพิษ
แต่อย่างใด" กุ๊เจ้าเปยอธิบายให้ฟังอย่างเอื้อเฟื้อ "มีหรือลูกจะวางยาพิษ
ปลงพระชนม์เสด็จแม่ลง หากเสด็จแม่สิ้นพระชนม์ไป คนสกุลเหวิน
ก็มาคิดบัญชีกับลูกสิ พระอัยกาเหวินบิดาของเสด็จแม่มีทหารอยู่ในมือ
ถึงเพียงนั้น ลูกยังมีเรื่องต้องพะวงอยู่"

เหวินไทเฮาโกรธจัด ทว่าเนื้อตัวอ่อนปวกเปียก ศีรษะก็เริ่มหนักอึ้ง
ทำได้เพียงถลึงตาใส่อีกฝ่ายอย่างเดือดดาลเท่านั้น

"ลูกยังพูดไม่จบ ให้คนนอกได้ยินจะไม่ได้ เพราะนี่เป็นความลับของ
ราชวงศ์" กุ๊เจ้าเปยมองนาง "องค์ชายหกถูกแทงทะลุท้องสิ้นะ กระบี่
เล่มนั้นมีนามว่า 'ชื่อชิง' เป็นยอดกระบี่ที่คมกริบอย่างยิ่ง หลังลอบสังหาร
องค์ชายหกแล้ว กระบี่เล่มนั้นถูกทางวังหลวงยึดไว้ ลูกเพิ่งหาเจอเมื่อเร็ว"
นี่เอง กำลังคิดอยู่ที่เดียวว่าจะถวายเสด็จแม่เป็นที่ระลึกดีหรือไม่"

เสิ่นกุยเยียนทนมองภาพตรงหน้าต่อไปไม่ไหวจึงหันหน้าไปอีกทาง
กุ๊เจ้าเปยจงใจยี้แผลเหวินไทเฮา ภาพสตรีมีอายุนอนตัวสันเพิ่มอยู่บนเตียง
ด้วยความโมโหแต่ทำอะไรไม่ได้ เสิ่นกุยเยียนมองแล้วรู้สึกกว่าช่าง...

ช่างวิเศษอะไรอย่างนี้

นางรีบไปยกม้านั่งมาตั้งตรงมุมที่เห็นอาภักิริยาของเหวินไทเฮา
ได้ชัดที่สุด แล้ววางป้ายวิญญาณของจวงเพยกับครอบครัวชื่อสี่ลงบนนั้น
ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ก่อนจะค้อมกายคำนับอย่างนอบน้อม

วิญญาณผู้วายชนม์ได้เห็นภาพนี้ก็น่าจะรู้สึกปลอดภัยสบาย

* ยาหมาเพยसान เป็นชื่อของยาชาที่สกัดจากต้นกัญชา เชื่อกันว่าคนที่คิดค้นคือหมอว่า้ว (ฮั่วโต่ว)
แพทย์ชื่อดังสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก

สินะ

กู่เจาเปยบรรยายให้เหวินไทเฮาฟังโดยละเอียดที่ละชั้นที่ละตอนว่าวางแผนฆ่ารัชทายาทอย่างไร จากนั้นก็ขอบคุณนางที่ช่วยประคับประคองตนมาตลอดทาง

กว่าจะฟังมาถึงตอนท้ายๆ เหวินไทเฮาก็หมดสติไม่สมประดี กู่เจาเปยเอื้อมมือไปบีบร่องเหนือริมฝีปากของอีกฝ่าย ปลุกนางขึ้นมาแล้วพูดต่อ "ลูกยังพูดไม่จบเลย"

ในที่สุดเหวินไทเฮาก็มีอาการลมกักเพราะท่วงท่าการบรรยายอันเห็นภาพสมจริงของกู่เจาเปย สติของนางขาดหาย มุมปากบิดเบี้ยวเอ่ยอะไรออกมาไม่ได้อีก

กู่เจาเปยมองนางนอนกระตุกอยู่สักพักก็ลุกขึ้นเดินไปยื่นข้างเส้นกยเยียนแล้วค้อมศีรษะน้อยๆ ให้ป้ายวิญญาณบนม้านั่ง "พอแล้วละ"

ตอนที่ไต้ยินสามีบอกว่าเขามีวิธีทำให้เหวินไทเฮาล้มป่วยตามธรรมชาติ ไม่สามารถพูดจาได้อีก นางยังนึกจนสงสัยว่าเขาจะใช้ยาพิษประหลาดๆ อะไรเสียอีก

ไม่นึกเลยว่าจะพูดยังไม่โจนเหวินไทเฮาเป็นโรคลมกักไปต่อหน้าต่อตา

เป็นอย่างไรเล่า เหวินไทเฮาบอกว่าจะออกคำสั่งปลดข้าไปอยู่ตำหนักเย็น ที่นี้ก็ทำไม่ได้อีกแล้ว

ถึงได้บอกว่าคนเรานั้นหากใจคอคับแคบเกินไปก็เท่ากับทรมานตนเอง มีแต่จะโมโหจนลมจุกอกให้คนอื่นสนใจเล่นเท่านั้น

กู่เจาเปยจับมือนางพลางบอกอย่างอ่อนโยน "เอามืออุดหูไว้นะ"

นางมองเขาอย่างกังขา แต่กระนั้นก็ยังยกมือขึ้นปิดหูตามที่เขาบอก

กู่เจาเป่ย์ลุกขึ้นยืน สูดหายใจลึกๆ ทีหนึ่ง ผนังกลมปราดนไว้ที่ท้องน้อย แล้วตะโกนดั่งลั่น "เสด็จแม่!"

ขนาดอุตุหนาวไวยังสะดุ้งโหยง ส่วนเหวินไทเฮาผู้นอนไม่ได้สติอยู่บนเตียงสะท้านเฮือกหนึ่ง กู่เจาเป่ย์ถลาไปเกาะขอบเตียงอย่างรวดเร็ว ปานฟ้าแลบแล้วร้องไห้โฮ

ประตูห้องถูกผลักออก ฟางหวาหมั่มนำองครักษ์วิ่งกรูเข้ามาก่อน มองเจ้านายอย่างตื่นตระหนก "เกิดอะไรขึ้น"

กู่เจาเป่ย์ร่ำไห้ด้วยความสะเทือนใจ "ลูกก็แค่บอกว่ายินดีให้เสด็จแม่ทรงกุมอำนาจในราชสำนักอีกครั้ง เสด็จแม่ดีพระทัยมากจนถึงกับทรงหมดพระสติไปเสียหรือ เร็ว! รีบไปตามหมอหลวงมาเดี๋ยวนี้!"

เสียงร้องไห้ดังระงมไปทั่วตำหนักบุรพา หัวหน้าสำนักหมอหลวงก้าวมาดูอาการด้วยตนเอง พอวินิจฉัยว่าเหวินไทเฮาเป็นโรคลมกัก ฟางหวาหมั่มวก็เหลือบตามองห้องใต้

กู่เจาเป่ย์ทอดถอนใจอย่างเศร้าเสียดาย "เราก็ไม่อยากจะเห็นเสด็จแม่ทรงเป็นเช่นนี้เหมือนกัน แต่จะทำอย่างไรได้ เสด็จแม่ทรงล้มไปเช่นนี้มีแต่ต้องยกอำนาจฝ่ายในให้เหวินไทเฮาทรงปกครองเท่านั้น ส่วนงานต่างๆ ของฝ่ายหน้าเราจะจัดการให้ตัวเอง"

พระองค์เป็นผู้ทำให้ไทเฮาโมโหจนเป็นโรคลมกักชัดๆ! ฟางหวาอยากก้าวออกมาเปิดโปงเหลือเกิน แต่ก็คิดได้ว่าไทเฮาพูดจาไม่ได้แล้ว ส่วนนางเป็นเพียงนางกำนัลผู้หนึ่ง พุดไปก็เปล่าประโยชน์ มีแต่จะหาข้ออ้างให้ฮ่องเต้ลงโทษนางด้วยซ้ำ

ดังนั้นฟางหวาหมั่มจึงปิดปากเงียบ

กู่เจาเป่ย์หวัดสายตามองหมั่มวสูงวัย แล้วกำชับให้หมอหลวงดูแล

เหวินไทเฮาให้ดี จากนั้นก็พาเสี้ยนกุยเยียนเดินออกไป

ระหว่างเดินออกจากตำหนักท่ามกลางสายตาที่จับจ้องของทุกคน ฮ่องเต๋มได้รู้สึกร้อนตัวแม้แต่น้อย โรคอย่างลมกั๊กนั้น ผู้ใดก็ควบคุมไม่ได้ ทั้งสิ้นถูกต้องหรือไม่ ไม่มีผู้ใดกล่าวหาว่าเป็นฝีมือเขาหรอก วิธีนี้ใช้ได้ ดีกว่าการใช้ยาพิษมากนัก

เสี้ยนกุยเยียนอุ้มป้ายิวิญญานให้กู่เจาเปยโอบเอวพาเดิน เมื่อออกจาก อาณาเขตตำหนักบุรพามาถึงถนนในวังหลวงที่ว่างเปล่าไร้คน บุรุษข้างกาย ก็หันมากอดนางไว้แน่นจนลมหายใจอุ่นร้อนพวยพุ่งมากกระทบใบหู

"เยียนเออร์ ข้าทำสำเร็จแล้ว"

นางชะงัก อุ้มป้ายิวิญญานเต็มสองมือยืนไม่ถนัด แต่คนผู้นักกลับ กอดนางแน่นไม่ยอมปล่อย

"ตาแกอย่างเสด็จพ่อตั้งตารอวันนี้มานานแล้ว ข้าก็ด้วย นับแต่พุงนี้ เป็นต้นไปข้าสามารถทำสิ่งที่อยากทำ เอาใจคนที่อยากเอาใจได้แล้ว"

เพียงแค่นี้ยังเบิกบานตามไปด้วย เสี้ยนกุยเยียนยืนยิ้มปล่อยให้เขาออกรู้สึกอุ่นอวลในใจ การรอคอยอันยาวนานมิได้สูญเปล่า เขาไม่ทำให้นาง ผิดหวังจริงๆ

กู่เจาเปยเผยหน้าขึ้นมองนางด้วยดวงตาพราวระยับ จังหวะที่กำลัง จะก้มหน้าประทับจุ้มพิตบนกลีบปากนุ่ม เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาจากด้านข้าง

"ฝ่าบาท"

ทั้งคู่หันไปมอง เห็นฮวาผินเดินฉับๆ เข้ามาอย่างเร่งร้อน ท่าทาง ประดักประเดิดกับสภาพของทั้งคู่อยู่เล็กน้อย ก่อนจะก้มหน้ารายงาน "เมื่อครู่ หม่อมฉันยืนอยู่ด้านนอกตำหนักบุรพามาพักหนึ่ง เห็นฟางหวาหมัวมัว ถือป้ายิตำหนักบุรพาเดินออกมา ดูจากทิศทางน่าจะออกจากวังหลวง

เพคะ"

เสิ่นกุยเยียนใจเต้นแรง ขณะที่กู่เจาเปย์เม้มปาก "เข้าใจแล้ว อีกประเดี๋ยวราชบัณฑิตพู่กับแม่ทัพอวีเหวินจะต้องเข้าวังหลวง เราเตรียมการไว้รับมือแล้ว"

ไทเฮาล้มป่วยด้วยโรคลมชักย่อมสร้างคลื่นลูกใหญ่ขึ้นในราชสำนัก ราชบัณฑิตพู่จะต้องมาดูแล

คนจากต่างแคว้นใกล้มาถึงแล้ว หากมีข่าวลือแพร่ออกไปว่า เขาทำร้ายเหวินไทเฮาจะแย่งกันไปใหญ่ สู้เปิดประตูตำหนักบุรพาให้ทุกคนเข้าไปเยี่ยมใช้จะได้ดีกว่า

"เยียนเออร์ เจ้าไปตำหนักอุดรก่อน" เขาหันไปบอกเสิ่นกุยเยียน "ข้าจะไปรอที่ห้องหนังสือกับฮวาผิน"

"เพคะ" เสิ่นกุยเยียนค้อมศีรษะพลงยกกายคารวะสองदै แล้วอุ้มป้ายวิญญาณออกเดินต่อ

ถึงจะเสียดายอยู่บ้างที่พลาดจุดมิตอันอ่อนโยน แต่อย่างไรเสียเหวินไทเฮาก็ถูกโค่นแล้ว ต่อไปยังมีโอกาสอีกมาก

เป่าซันมารออยู่ข้างหน้า หลังรับป้ายวิญญาณไปตั้งให้เรียบร้อย ก็ประคองเสิ่นกุยเยียนเดินไปที่ตำหนักเหินยงไทเฮาอย่างตื่นเต้นร่าเริง

"วันนี้ดวงวิญญาณของคนมากมายในตำหนักชิงจวงที่ต้องตายอย่างไม่เป็นธรรมคงหายคับแค้นแล้วนะเจ้าคะ นายหญิงก็ไม่ต้องเป็นกังวลว่าจะมีคนคอยขัดขวางไม่ให้ฝ่าบาททรงโปรดปรานท่านอีกต่อไปแล้ว"

เสิ่นกุยเยียนเหลือบมองสาวใช้แล้วส่ายหน้า "ไม่ตายตายอย่างที่เจ้าคิดหรอก"

"พอไม่มีเหวินไทเฮา ทุกอย่างก็เรียบง่ายขึ้นหมดไม่ใช่หรือเจ้าคะ" เป่าซันชมวดคิ้ว "หรือจะยังมีปัญหาได้อีก"

เสียนกุยเยียนสั่นศีรษะก่อนกล่าวยิ้มๆ "บัลลังก์ที่ฝ่าบาทประทับ มีปัญหากลุ่มมุ่นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ต่อให้ไม่มีเหวินไทเฮา ฝ่าบาทก็ไม่อาจทรงทำสิ่งที่อยากทำได้โดยอิสระ ฝ่าบาททรงทราบดีว่าต้องก้าวเดินอย่างไร"

เป่าซันทำหน้าม่อยพลางขำพู่ห้อยเอว "บ่าวนี้กว่านายหญิงจะได้ขึ้นไปมีตำแหน่งสูงส่งแล้วเสียอีก"

"หากก้าวเท้ายาวเกินไปจะเดินได้ไม่มั่นคง" เสียนกุยเยียนมองตำหนักบูรพาที่อยู่เบื้องหน้า "ค่อยเป็นค่อยไปดีกว่า"

ขอเพียงกู้เจาเปยมีข้าอยู่ในใจ เห็นข้าสำคัญเหนือผู้อื่น อนาคตของข้าก็จะไร้ขีดจำกัด

ประตูตำหนักของเหียนไทเฮาปิดสนิท มีองค์หญิงตวนเหวินยืนหน้านั้วคิ้วชมวดอยู่ด้านนอก พอเห็นเสียนกุยเยียนก็รีบเดินปรีมาหา "กุยเยียน รีบเข้าไปดูเสด็จแม่เร็ว หลังกลับจากราชสำนัก เสด็จแม่ก็ทรงปิดประตูขังพระองค์เองในตำหนักมาจนป่านนี้ ข้าพูดอย่างไรก็ไม่ทรงยอมเปิดประตูให้"

เสียนกุยเยียนชะงัก วันนี้เหียนไทเฮาได้ครองตำแหน่งไทเฮาอย่างเต็มภาคภูมิ ควรดีใจถึงจะถูกมิใช่หรือ

128

โนนเล่าอิสรภาพ

เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ก็พบว่าข้างในตำหนักเงียบสงัด พอมองผ่าน
ลวดลายแกะสลักบนบานประตูก็เห็นเหนียนไทเฮาคุกเข่าบนพื้นหน้าโต๊ะ
วางกระถางธูป ขมวดผมมุ่นมวย สวมชุดสีขาว

บนโต๊ะวางกระถางธูปตั้งแผ่นไม้เปล่าๆ ไว้แผ่นหนึ่ง หากเสียนกยูงเหียน
จำไม่ผิดน่าจะมีไว้บูชาดวงวิญญาณของอดีตฮ่องเต้ ด้วยระเบียบกฎเกณฑ์
ทำให้ไม่อาจตั้งป้ายวิญญาณเองได้ จึงไม่กล้าสลักอะไรไว้บนแผ่นป้าย
ทั้งสิ้น

ที่ผ่านมาเสียนกยูงเหียนคิดว่าเหนียนไทเฮาคงไม่เศร้าเสียใจเท่าใดนัก
ต่อให้อดีตฮ่องเต้เสด็จสู่สวรรคาลัยราชสำนักแปรปรวน ช่วงที่ยังทำงาน
อยู่ในตำหนักอุดร นางไม่เคยเห็นเหนียนไทเฮาแสดงอารมณ์ใดออกมา
ทางสีหน้าเป็นพิเศษ จึงคิดไปว่าความรู้สึกที่อีกฝ่ายมีต่ออดีตฮ่องเต้
มิได้ลึกซึ้งมากมาย ภายในวังหลวงที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดีของ

เหล่าสตรี ส่องแต่มีหญิงงามนับไม่ถ้วนหอมล่อม จะหาความรักที่มีเพียง
ใจเดียวจากที่ได้ได้

ทว่าเวลานี้เหนียนไทเฮากำลังคุกเข่าอยู่บนโต๊ะวางกระถางรูป
ในอาภรณ์เรียบง่ายไร้ความวิจิตร ดูไม่เหมือนไทเฮาผู้มีชีวิตอันสูงส่ง
หรรษาแม้แต่น้อย กลับดูอ้ำว้างไร้ที่พึ่งพิง เหมือนเด็กสาวอายุสิบเจ็ด
สิบแปดที่เพิ่งเข้ามาอยู่ในวังหลวงมากกว่า

ฝ่ายนั้นเอ่ยขึ้น "ท่านมันคนเห็นแก่ตัว"

เหนียนไทเฮาพูดกับแผ่นไม้ที่ไร้คำเรียกขาน ทว่ากลับทำให้
ตวนเหวินที่อยู่ด้านนอกตาแดงกำ

"คนตายต้องกลัวอะไรเล่า ความเจ็บปวดทั้งหมดตกอยู่กับคนที่ยัง
ต้องมีชีวิตต่อไปต่างหาก ท่านรักข้ามาทั้งชีวิต ข้าเองก็รักท่านมาทั้งชีวิต
แต่ในตอนสุดท้ายท่านกลับไม่ยอมให้เข้าร่วมทางไปกับท่านด้วย"

เสียงแหบพรานั้นเพิ่มพัวแผ่วหวิ ค่ายวันวานในวัยสะพรั่งที่เคย
แย้มยิ้มอิงอกเขา กระซิบข้างหูกันเบาๆ

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าสิ่งที่ข้าต้องการคือชีวิตหรรษาสูงส่ง...
ไม่ใช่ท่าน"

เหนียนไทเฮาเงยหน้า หยาดน้ำตาร่วงพรู มองป้ายไม้เปล่านั้น
ด้วยสีหน้าขมขื่นร้าวราน คล้ายคั้งแคนและเจ็บปวดระคนกัน

ตอนเขาจากไป นางไม่ได้อยู่ข้างกายด้วยซ้ำ ใช่ว่านางไม่ยอมไป
อยู่กับเขา แต่เขาไม่ยอมให้นางไป

เวลานี้ไอรสของเขาและนางรู้จักวางแผนดำเนินกลยุทธ์เก่งกว่า
เขามาก มิหนำซ้ำเพิ่งจะขึ้นครองราชย์ได้ไม่นานก็สามารถชิงอำนาจ
จากมือเหวินไทเฮาได้แล้ว เขามองลงมาจากสวรรค์คงจะมีความสุขสินะ

แต่นางเล่า นางไม่มีความสุข บุรุษที่รักจากไปแล้ว ทั้งนางให้เดียวดาย
อยู่ในตำแหน่งนี้คนเดียว ภาพที่เห็นเมื่อหลับฝันกลางดึกล้วนแต่เป็น
ฉากที่นางกับเขาเคยอยู่ร่วมกันทั้งสิ้น แล้วจะให้นางมีความสุขได้อย่างไร

เสียงสระอึ้นดังลอดประตูหน้าต่างออกมาด้านนอกแผ่วๆ

เสียนกุยเยียนชะงัก แล้วถอยออกมาสองสามก้าว ตวนเหวินกัณฑ์
คว้าแขนนางแล้วหมุนตัวลากไปที่สวนดอกไม้ด้วยกัน

ข้าช่างไม่รู้กาลเทศะเอาเสียเลย เสด็จแม่ทรงกำลังเศร้าโศก
จะไปรบกวนได้อย่างไร

สมัยเด็กๆ ตวนเหวินเคยเห็นภาพความรักไคร่ระหว่างอดีตฮ่องเต้
กับเหียนไทเฮามาไม่น้อย กระทั่งตนเองคิดถึงยังอดปวดใจไม่ได้ นาง
ลากเสียนกุยเยียนออกจากตรงนั้นแล้วยืนในสวนดอกไม้อยู่พักใหญ่กว่า
อารมณ์จะสงบลง

"วันนี้วันมงคลแท้ๆ แต่ตำแหน่งในกลีบอิมครีมีเสียจริง" ตวนเหวิน
บ่นปาก "ทุกคนควรดีใจไปกับเสด็จพี่ไม่ใช่หรือ แผนการปกครองใหม่
เริ่มทดลองใช้แล้ว นับจากนี้ไปจะไม่มีผู้ใดในแผ่นดินกล้าดูถูกเขาอีก"

เสียนกุยเยียนพยักหน้า "ควรดีใจไปกับฝ่าบาทจริงๆ นั่นละเพคะ
แต่เหวินไทเฮาประหลาดด้วยโรคลมชัก ส่วนเหียนไทเฮาก็ทรงโศกเศร้า
ถึงเพียงนี้ ทุกคนเลยร่าเริงไม่ออก ใต้ฉันทูตจากต่างแคว้นเข้าราชสำนัก
มาถวายราชบรรณาการคงจะมีงานเลี้ยงสนุกๆ ให้ได้รื่นเริงเฉลิมฉลองกัน"

แต่ประเด็นสำคัญที่เข้าหูตวนเหวินกลับมีใช้งานเลี้ยงต้อนรับคณะทูต
จากต่างแคว้น นางเบิกตากว้าง "เหวินไทเฮาทรงเป็นโรคลมชัก?"

"เพคะ" เสียนกุยเยียนพยักหน้า "พูดจาไม่ได้ ได้แต่นอนแน่นิ่งอยู่
บนเตียง"

กรรมตามสนองแล้ว! ในใจตวนเหวินมีเพียงประโยคนี้

สูญเสียอำนาจในราชสำนักแล้วยังเป็นโรคลมชัก จะรักษาให้หายได้หรือไม่มันพักไว้ก่อน แต่ด้วยความสามารถของเสด็จพี่ ต่อให้เหวินไทเฮาหายประชวรได้จริง กว่าที่จะถึงเวลานั้นแผ่นดินก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงแล้ว

ตวนเหวินปรบมือเบาๆ ในตอนนั้นตนเองตาแหลมไม่ใช่เล่น คนจุกจิกช่างเลือกอย่างนางถึงไปถูกใจจูเจาเปยได้

แม้จะเป็นพี่ชายร่วมบิดาก็ตาม

"เสด็จแม่เหวินทรงเป็นเช่นนี้ก็ไม่มีผู้ใดมาเร่งรัดให้ข้าออกเรือนแล้ว" ตวนเหวินยิ้ม "ตอนแรกเสด็จแม่เหวินยังตั้งพระทัยจะหาราชบุตรชายให้ข้า ตอนคณะทูตจากต่างแคว้นมามอบเครื่องราชบรรณาการอยู่เลย"

เสียนกุยเยียนเล็กคิ้ว "พวกคนต่างแคว้นอยู่ไกลจากเมืองหลวง นับพันหลี่ เวลานี้บ้านเมืองก็แข่งแกร่ง ไม่จำเป็นต้องแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์นี่เพคะ"

"ก็ไม่จำเป็นต้อง" ตวนเหวินร้องทีเบาๆ "แต่หากออกเรือนไปอยู่ไกลโพ้น อำนาจทางการเมืองในมือข้าก็ต้องกลับไปอยู่ในมือไหวหนานอ๋องดั้งเดิม เมื่อเป็นเช่นนี้เสด็จพี่ก็จะมีกำลังหนุนน้อยลงอย่างไรเล่า"

นี่เป็นแผนการแต่เดิมของเหวินไทเฮา แต่เสด็จพี่ของนางเฉียบขาด ยึดคติจับใจต้องจับหัวหน้าก่อน พุงเป่าเล่นงานเหวินไทเฮาโดยตรง ปัญหาต่างๆ จึงไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป

เสียนกุยเยียนระบายยิ้มบางๆ อดภาควงใจไม่ได้ที่มีสามีฉลาดเฉียบแหลมถึงเพียงนี้

"จริงสิ ในเมื่อเสด็จแม่เหวินทรงนอนแน่นิ่งตรัสอะไรไม่ได้ เสด็จพี่ก็น่าจะทรงแต่งตั้งเจ้าเป็นฮองเฮาได้แล้วกระมัง" ตวนเหวินยิ้มละไม

"ในพิธีสถาปนาของเฮา ข้าจะรับหน้าที่อารักขาเจ้าเอง"

"ยังเร็วไปพะคะ" เส้นกุยเยียนสายหน้า "ไว้ถึงตอนนั้นค่อยว่ากันอีกที"

เหวินไทเฮาล้มลงแล้วก็จริง แต่อำนาจที่หลงเหลือยังไม่หมดไปเสียทีเดียว ประกอบกับต้องรอดต้อนรับคณะทูตจากต่างแคว้น ต่อให้กู้เจาเปย์มีใจจะแต่งตั้งนางจริงก็น่าจะต้องรอช่วงกลางปีกระมัง

"มองตาก็รู้แล้วว่าเจ้ากำลังคิดถึงเสด็จพี่แน่ๆ" ดวนเหวินขยิบตาอย่างทะล้นซุกซน "ข้าไม่ทำให้เจ้าเสียเวลาแล้ว กลับไปอยู่กับเสด็จพี่เถิด ทางด้านเสด็จแม่ปล่อยให้เป็นหน้าที่ข้า คืบนี้เป็นคืบที่น่ายินดีของเจ้า กับเสด็จพี่ต่างหาก"

ใบหน้าเนียนแดงวาบ เส้นกุยเยียนถลึงตาใสอีกฝ่ายอย่างเคื่องๆ คราหนึ่ง ขณะที่องค์หญิงตวนเหวินวิ่งจากไปอย่างรวดเร็วราวกับติดปีก

คืบนี้หรือ ความจริงลงนับดูก็ใช่เสียด้วย หลังจากที่นางตั้งครมร์หมอลวงบอกว่าสามเดือนแรกจะร่วมเตียงไม่ได้ อีกทั้งที่ผ่านมา กู้เจาเปย์ยังยุ่งอยู่กับการวางกลยุทธ์ เขาและนางจึงไม่ได้ชิดใกล้กันมานานเต็มที่แล้ว

เส้นกุยเยียนหมุนตัวเดินกลับตำหนักชีวจงด้วยรอยยิ้มตรงมุมปาก ในใจวางแผนเตรียมไว้ ตั้งใจว่ากลับไปจะเตรียมตัวให้ดี

ทางด้านกู้เจาเปย์กำลังยืนอยู่ในตำหนักบุรพาโดยมีฮวาผินเคียงข้างราชบัณฑิตฟู่กับอวีเหวินฉางซึ่งมาดูอาการเหวินไทเฮาแล้วต่างเสียบขีมิทั้งคู่

"เราจะปรนนิบัติดูแลเสด็จแม่ให้ดี" เขาเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "ขุนนางรักทั้งสองวางใจได้"

ราชบัณฑิตผู้รู้อยู่เต็มอกว่าเป็นฝีมือของฮ่องเต้ แต่จนใจที่หมอลวงตรวจแล้วไม่พบเหตุผิดปกติ เขาจึงไม่มีหลักฐานเอาผิดได้

"กระหม่อมจะไปหาหรือกับพระมาตุลาเหวินเรื่องถวายปรนนิบัติไทเฮาก่อน แล้วค่อยมาถวายรายงานฝ่าบาทในวันพรุ่งนี้" ราชบัณฑิตผู้ค่อมคำนับแล้วหันไปมองอวีเหวินฉางซิง "ท่านแม่ทัพอวีเหวินจะออกจากวังหลวงพร้อมกับข้าหรือไม่"

"แน่นอน" แม่ทัพหนุ่มหุบตาลง "ฝ่าบาท กระหม่อมทูลลา"

"กระหม่อมทูลลา" ราชบัณฑิตผู้ค่อมคำนับด้วยเช่นกัน

กู่เจาเปยพยักหน้า มองจนทั้งคู่เดินออกไปแล้วจึงค่อยพาฮวาผินกลับไปห้องทรงพระอักษร

"ไทเฮาประชวรด้วยโรคลมกักเสียแล้ว พวกเราควรทำเช่นไรดี" ความกลัดกลุ้มกระจายเต็มใบหน้าผู้สูงวัย "พระอัยกาเหวินอยู่ไกลนับพันหลี่ ส่วนพระมาตุลาเหวินก็เป็นหัวเรือใหญ่ให้ไม่ได้ ท่านแม่ทัพอวีเหวินคิดเห็นประการใด"

อวีเหวินฉางซิงทำหน้าจริงจัง "ก่อนที่จะไทเฮาจะทรงกลับมาแข็งแรงดังเดิม พวกเราสองคนทำได้เพียงรับมือไปพลางๆ ก่อน ไม่มีทางเลือกอื่น ผู้น้อยจะแนะนำคนที่ทูลเสนอไทเฮาในคราก่อนแก่พระอัยกาเหวินโดยเร็วที่สุด ไว้คนผู้นั้นได้รับตำแหน่งสำคัญและไทเฮาทรงแข็งแรงขึ้นแล้ว การจะทำให้ราชสำนักกลับคืนสู่สภาพเดิมย่อมไม่ใช่เรื่องยาก"

ราชบัณฑิตผู้ลอบเคราพลางขมวดคิ้ว "ตอนไปสังเกตเส้นชีพที่จวนสกุลกู่แทนไทเฮาในอดีต ข้าก็คิดอยู่แล้วว่าสตรีผู้นี้โดดเด่นกว่าผู้อื่น อาจมีดวงส่งเสริมสามี่จริง ๆ ก็ได้"

ก็สามารถส่งเสริมคุณชายจอมเสเพลเยี่ยงกู่เจาเป่ย์จากคนเหลวไหล
ไม่เอาไหนจนกลายเป็นฮ่องเต้ได้นี่นะ

ข้ายังเป็นฮ่องเต้ที่กุมอำนาจแท้จริงอีกด้วย

อวีเหวินฉางชิงชะงักก่อนจะหัวเราะเบาๆ "ราชบัณฑิตผู้สูงส่ง
อย่างท่านก็เชื่อข่าวลือในหมู่ชาวบ้านด้วยหรือ"

"ไม่เชื่อไม่ได้จริงๆ" ขุนนางชราหรีตา "ไม่ว่าจะจริงหรือเท็จ ข้าก็เห็นว่า
จะปล่อยยให้เส้นกุญเยี่ยนเป็นฮ่องเฮาไม่ได้ แต่เดิมเหวินไทเฮาก็ทรงสกัด
ปิดทางนางมาตลอด พวกเราควรสืบสานพระเจตนารมณต่อไป"

คนด้อยปัญญาก็คือคนด้อยปัญญา เรื่องระดับบ้านเมืองแท้ๆ
กลับโยนให้เป็นความผิดของสตรีผู้หนึ่งทั้งหมด อวีเหวินฉางชิงยังคง
ประคองยิ้มบนใบหน้าพลาหงหัวเราะเบาๆ "ได้เท่าพู่ประสงค์จะทำ
อย่างไร ผู้น้อยไม่มีความเห็นเป็นอื่นทั้งสิ้น เช่นนั้นเรื่องในกองทัพ..."

"ข้ามันขุนนางบ่ ไม่ใช่แม่ทัพนายกอง" อีกฝ่ายยิ้ม "งานฝ่ายบ่
ข้าจะจัดการเอง งานฝ่ายบู๊ขอยกให้ท่านแม่ทัพอวีเหวินกลัดกลุ้มก็แล้วกัน"

"ได้ขอรับ" อวีเหวินฉางชิงล้วงจดหมายแนะนำออกจากอกเสื้อ
แล้วมองราชบัณฑิตพู่ "ผู้น้อยยืนยันเรื่องนี้เพียงคนเดียว พระอัยกาเหวิน
คงไม่เห็นเป็นเรื่องจริงจัง ต้องรบกวนให้ได้เท่าพู่ช่วยประทับลายนิ้วมือ
บนจดหมายฉบับนี้อีกคน จะได้ส่งออกไปในวันพรุ่งนี้"

"ไม่มีปัญหา" เนื่องจากร่วมงานกันมาหลายปี ราชบัณฑิตพู่จึง
ไม่ระแวงสงสัยแม่ทัพหนุ่มแต่อย่างใด พอรับจดหมายมาแล้วก็ประทับ
ลายนิ้วมือลงไป

"ได้เท่าพู่ค่อยๆ เดินนะขอรับ ดูท่าผู้น้อยจะทำกระบี่คู่ใจตกที่
ตำหนักบุรพา ต้องขอกลับไปเฝ้าก่อน" อวีเหวินฉางชิงรับจดหมาย

มาเก็บไว้แล้วรังผึ้งทำพลาংกล่าวยิ้มๆ

"ได้" ราชบัณฑิตผู้มัวแต่ห่วงเหวินไทเฮา จึงหมุนตัวเดินออกไปก่อน โดยไม่ถามอะไรมาก

อวีเหวินฉางซึ่งค่อยๆ เดินไปทางห้องทรงพระอักษรอย่างใจเย็น

"เจ้าทำความดีความชอบได้ไว้ เราจำได้หมด" ภายในห้องทรงพระอักษร กู้เจาเป่ยกำลังทอดสายตามองฮวาผิน "ตอนที่ยังไม่ได้ขึ้นครองราชย์ หากเจ้าไม่ได้อยู่ในหอเงาบุปผาเมามัว เราคงไม่มีทางได้เป็นรองเสนาบดีกรมอาญาอย่างราบรื่น คิดๆ ดูแล้วตอนนั้นได้มีหน้ามีตาอยู่พักใหญ่เลยทีเดียว"

ฮวาผินเม้มปากมองเขา "หม่อมฉันเต็มใจทำเพคะ"

"บัดนี้การใหญ่ลุล่วงแล้ว เหลือแต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น เจ้ากับสี่กั๊กเหรินไม่ต้องอยู่ทำงานให้เราต่อไปแล้วละ เราว่าถ้าอย่างไรมอบทองคำให้พวกเจ้าคนละหนึ่งพันตำลึง แล้วส่งพวกเจ้ากลับไปใช้ชีวิตที่เหลือที่บ้านเกิดดีหรือไม่"

ฮวาผินเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ "ฝ่าบาททรงไม่ประสงค์ให้พวกหม่อมฉันอยู่ข้างพระวรกายแล้วหรือเพคะ"

กู้เจาเป่ยกะอักกระอ่วนเล็กน้อย "ใช้ว่าเราไม่อยาก แต่ตำแหน่งในไม่ใช่ที่ที่เหมาะสมกับพวกเจ้า"

เห็นเขาทำเหมือนเสร็จเรื่องก็ตีบหัวเรือส่ง ซ่าลาเมื่อเสร็จงานไม่แบ่ง* ทว่าความจริงแล้วไม่ใช่ เขาและพวกสตรีในหอเงาบุปผาเมามัวไม่เคยมีความสัมพันธ์กันเลย เพียงเห็นว่าพวกนางน่าสงสารจึงรับตัวไว้ให้อยู่ในหอเท่านั้น

* ซ่าลาเมื่อเสร็จงานไม่แบ่ง เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงเมื่อบรรลุเป้าหมายแล้วก็ตีบหัวส่ง สัมบุญคุณของผู้ที่เคยออกแรงเพื่อตน เฉากเช่นการฆ่าลาทั้งที่มันเพียงจะช่วยไม่แบ่งเสร็จ

หองานบุปผาเมามัวเป็นแหล่งข่าวที่เขาใช้เก็บความเป็นไปต่างๆ แม้บัดนี้จะได้ขึ้นครองราชย์ก็ปิดที่นั่นทิ้งไม่ได้ กลับกันเขายังอยากฟังเรื่องราวจากปากพวกขุนนางมากขึ้น สตรีทุกคนที่อยู่ในนั้นเขาไม่เคยบังคับฝืนใจ เพียงแต่ส่วยเสียนกับไปเหอไม่ยอมอยู่ที่นี่ต่อ เขาจึงรับเข้ามาอยู่ในวังหลวง

ไปหูจากไปแล้ว ตำแหน่งในไม่มีเหวินไทเฮาอีกต่อไป แต่ก็ยังมีสตรีอีกสารพัดรูปแบบ กู้เจ้าเปี้ยยังรำลึกถึงบุญคุณที่มีต่อกัน ถึงได้ตั้งใจจะส่งพวกนางออกจากวังหลวงให้นำทองคำไปใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรีตามแต่ใจตนเองอยู่ข้างนอกไม่ดีกว่าหรือ

ทว่าฮวาผินมีความเห็นเป็นอื่น

ชีวิตทรูหราสุขสบายในวังหลวงนั้น คนที่เคยผ่านมากับตัวจะตัดใจจากไปลงหรือ มินำข้าพวกนางสามคนที่เข้าวังหลวง มีคนใดบ้างที่ไม่ได้มอบหัวใจให้กู้เจ้าเปี้ยถึงตามเขาเข้ามาอยู่ในนี้

นางกับสิกุกุยเหรินก็เจ็บปวดโศกเศร้าเช่นกันที่จวงเพยมีอันเป็นไป แต่หากหัวใจอยู่ที่ฮ่องเต้เสียแล้ว ต่อให้ได้ทองคำไปใช้ชีวิตอิสระข้างนอกจะมีประโยชน์อะไรเล่า ในเมื่อหัวใจไม่เป็นอิสระก็มีแต่จะเฝ้าคิดถึงเขาไปชั่วชีวิต

"หม่อมฉันรับรองว่าจะไม่ทำตัวเกะกะฝ่าบาทกับเยียนผินเด็ดขาด เพคะ" ฮวาผินกัศริมิปาก "ฝ่าบาทโปรดทรงเมตตาให้หม่อมฉันอยู่ในวังหลวงต่อไปด้วยเถิด"

กู้เจ้าเปี้ยเลิกคิ้วน้อยๆ "เรานึกว่าพวกเจ้าชอบอยู่ข้างนอกมากกว่าเสียอีก"

ที่พวกเราชอบมากกว่าคือพระองค์ต่างหาก

ประโยคนั้นแล่นขึ้นมาถึงริมฝีปาก แต่ฮวาผินไม่กล้าพูดออกมา ดวงตาจ๋าคลอปไปด้วยหยาดน้ำเมื่อซ็อนมอง "ขอฝ่าบาทโปรดทรงอนุญาต ด้วยเถิดเพคะ!"

หลังจากล้งเลอยู่สักพักก็เงยไปก็พยักหน้า เขาไม่ใช่คนรักเดียวใจเดียวอะไร แม้ตัวจริงจะไม่ได้เจ้าชู้เสเพลดังที่แสดงออก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าการมีสตรีอยู่ข้างกายมากมายจะเป็นสิ่งผิดบาปตรงที่ใด

129

ดาวเด่นของนอ

สตรีหนึ่งคือดวงใจ สตรีทั่วไปไว้ดูชม แม้จะมีสตรีนับไม่ถ้วนรายล้อม แต่ก็ไมยอมให้สตรีใดผูกมัด นี่คือการคิดที่ผู้ชายสี่สกุลก๊วยยัดมันมาโดยตลอด

แม้ตอนแต่งงานกับเยียนเอ๋อร์เขาจะยังเป็นไก่อ่อนสอนชั้นที่แสนน่าอาย แต่นั่นก็เพราะช่วงแรกๆ ยังไม่ประสีประสาเรื่องทางโลก ภายหลังก็เพราะแสร้งทำตัวเป็นผู้เจเนจัดจึงไม่กล้าไปขอคำชี้แนะจากผู้อื่น แต่ตอนนี้เขากับเยียนเอ๋อร์ได้ร่วมหอกัน รู้ละเอียดทุกขั้นตอนว่าต้องทำอะไรบ้าง หากจะรับสตรีเป็นพระเวรเกวียนเข้าตำหนักในยอมไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด

กู่เจาเป่ยคิดอย่างฮึกเหิม เขาเอาอย่างตาแก่เช่นเสด็จพ่อก็ได้ กับผู้อื่นก็เพียงเล่นไปตามท่วงทำนอง เก็บรักแท้ไว้ให้เยียนเอ๋อร์เพียงผู้เดียว

ชีวิตของฮ่งเต้เต็มไปด้วยสตรีและอำนาจอยู่แล้ว ขอเพียงจัดสรร

ให้ดีกว่าไม่ต้องหวังว่าจะไม่มีความสุข

"ในเมื่อเจ้าอยากอยู่ต่อ พรุ่งนี้เราจะออกพระราชโองการเลื่อนตำแหน่งสมชายาในตำหนักในเสียหน่อย สถานะของเจ้ากับสิ่กั๋ยเหวินจะได้มั่นคงขึ้น"

ฮวาผินหมอบคำนับฮ้องเต้ด้วยความปรีดา "เป็นพระมหากรุณาธิคุณเพคะ!"

อวีเหวินฉางซิงที่ยืนฟังด้านนอกอยู่นานใช้นิ้วแคะหู ก่อนหันไปมอง จุยอวิ้นที่อยู่ข้างๆ "นายเจ้าหลายใจถึงเพียงนี้ เจ้าไม่ห้ามปราชญ์สักนิดเลยหรือไร"

จุยอวิ้นนึกถึงเป้าขึ้นแล้วทอดถอนใจอย่างจนปัญญา "จุยอวิ้นเป็นเพียงองครักษ์เท่านั้นขอรับ"

องครักษ์ทำได้แต่สิ่งที่ควรทำ อย่างเช่นการเกี้ยวพาราสีนางกำนัล เป็นต้น

อวีเหวินฉางซิงจุปากสองที พอเห็นว่าคนข้างในน่าจะสนทนากันจบแล้วถึงให้จุยอวิ้นเข้าไปรายงาน

ฮวาผินเดินออกมาด้วยแววตายินดี กู้เจาเบี่ยงยิ้มอย่างสบายอกสบายใจอยู่หลังโต๊ะทรงพระอักษร "แม่ทัพอวีเหวิน"

ประตูกกปิดลง อวีเหวินฉางซิงประเคนหมัดใส่คนตรงหน้าอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง

ทั้งคู่ตักันมาหลายปีจนเป็นเรื่องปกติไปแล้ว กู้เจาเบียดตอบสนองอย่างฉับไวด้วยการเบี่ยงตัวหลบพร้อมคว้าหมัดเข้าที่ข้อมือของอวีเหวินฉางซิง เท้าก็ยกขึ้นยันอีกฝ่ายจนกระเด็น

วันนี้เขากำลังอารมณ์ดีจึงถอดเสื้อคลุมทิ้ง จากนั้นกระโจนออกไป

ยังพื้นที่ว่างข้างหน้า แล้วตีกับแม่ทัพหนุ่มให้สะใจ

วรยุทธ์ของอวีเหวินฉางซึ่งเป็นรองกู่เจาเป่ย์มาได้สักพักแล้ว ทว่า
ฮ่องเต้ยุ่งอยู่กับการคั่นสมองวางแผนไม่เว้นแต่ละวัน นับจากขึ้นครองราชย์
ก็ไม่ได้ฝึกปรือหมัดมวยอีกเลย ดังนั้นจึงเริ่มตกเป็นรองที่ละน้อยหลัง
ผ่านไปได้สิบกระบวนท่า

อวีเหวินฉางซึ่งอารมณ์ติดพันไม่สนใจอีกแล้วว่าอีกฝ่ายเป็นฮ่องเต้
หรืออะไร เอาแต่รำพันไม่ยั้ง พอเห็นว่าหมัดนี้หลบไม่พ้นแน่ กู่เจาเป่ย์
พลันอุกคิอะไรได้ รีบเงื้อเท้าถีบเก้าอี้ข้างตัวเสียปลิว

เสียงโครมดังลั่น องครักษ์ด้านนอกได้ยินก็พากันผลักรประตู
กรุเข้ามาในห้อง อวีเหวินฉางซึ่งคำคู่ต่อสู้ในใจว่าไร้ยางอายุพลางดึงมือ
กลับมาแทบไม่ทัน

ตอนที่จุยอวินเข้ามาข้างใน ทั้งสองคนอยู่ในท่ายืนอย่างสุขุม
เรียบร้อยแล้ว

"ฝ่าบาท?"

กู่เจาเป่ย์โบกมือเรียบๆ พลังยี่มอย่างหน้าหนา "ไม่มีอะไร ออกไป
ให้หมด...ไม่ต้องปิดประตูล่ะ"

อวีเหวินฉางซึ่งพรัมหายใจยาวเหยียด เมื่อเห็นว่าจุยอวินนำ
องครักษ์ทั้งหมดออกไปแล้วก็ก่อดินคั่นเสียงออกมาประโยคหนึ่ง
"ฝ่าบาทเข้าพระทัยในการใช้อุบายเสียจริง"

บุรุษสถานะสูงส่งทำตัวหน้าหนาเรียกว่า 'เข้าใจใช้อุบาย' สตรี
สถานะสูงส่งทำตัวหน้าหนาเรียกว่า 'ช่างวางแผน' มีแต่เวลาสามัญชน
คนธรรมดาทำตัวหน้าเท่านั้นถึงจะถูกขำหัวผัดเผ็ด ใส่และชุดโคตรเหง้า
บรรพชนขึ้นมาสรรเสริญ

เมื่อดำในใจไปแล้ว สีหน้าของแม่ทัพหนุ่มจึงสุขุมเยือกเย็นอย่างยิ่ง
ข้ายังประสานมือค้ำบันอีกฝ่ายเสียด้วย

กู่เจาเป่ยตอบว่าเขายิ้มๆ เหมือนจะบอกว่า 'พวกเราไม่ใช่คนอื่น
คนไกลนะ' ก่อนจะเอ่ย "แม่ทัพอวีเหวินทำงานถูกใจเราเสมอ ครานี้
มีกิจอันใดจะรายงานเล่า"

ประตูยังเปิดทิ้งไว้อยู่ อวีเหวินฉางซึ่งไม่กล้าพูดมาก ได้แต่ส่ง
จดหมายแนะนำที่เมื่อครู่ราชบัณฑิตพู่ประทับลายนิ้วมือไปให้

"ไม่เลว" กู่เจาเป่ยจึงขยับขึ้นเล็กน้อย "การกำจัดอำนาจของญาตินอก
ทำไมสำเร็จภายในวันสองวันหรือ หวังเพียงแต่ว่าคนผู้นี้จะทำประโยชน์
ให้ได้"

แม่ทัพหนุ่มยิ้ม "พี่ชายของเยียนผินทั้งที่ จะแยอย่างไรก็ไม่แย
เกินไปนักหรือพะย่ะค่ะ"

ฮองเต้ชะงัก เข้มตามองนามนั้นอีกครั้ง

เส้นกยูง...เส้นกยูงเยียน...ท่าทางจะเป็นครอบครัวเดียวกันจริงๆ เช่นนี้
ยิ่งเบาใจเข้าไปใหญ่ กู่เจาเป่ยทำท่าจะไปตักน้ำชงจวงอย่างเบิกบาน
"เรากำลังจะไปทวงรางวัลอยู่พอดี"

"ฝ่าบาท" ขันทีใหญ่สำนักพระราชวังเดินเข้ามาในจังหวะนั้นพอดี
แล้วประสานมือบอก "ตามพระบัญชาของฝ่าบาทก่อนหน้านี้ สี่วันต่อเดือน
ของเยียนผินถูกใช้ครบแล้วพะย่ะค่ะ จวงเพยสิ้นพระชนม์ไป ในวังหลวง
ยังมีตำหนักเส้นเพยที่ฝ่าบาทต้องเสด็จไปหาวันพะย่ะค่ะ"

อารมณ์ที่ปลอดโปร่งแจ่มใสมาทั้งวันระเหยกกลายเป็นไอไปสิ้นเมื่อ
ได้ยินประโยคนั้น

"เราอยากยกเลิกกฎนี้แล้วไปค้างตำหนักที่อยากไปไม่ได้หรือไรกัน"

ชั้นที่ใหญ่อีกอีกเล็กน้อยก่อนจะตอบเบาๆ "หากเป็นพระบัญชา ย่อมได้อยู่แล้วพะย่ะค่ะ แต่กฎนี้เพิ่งเริ่มใช้เพียงครึ่งเดือนก็จะยกเลิกเสียแล้ว กระหม่อมเกรงว่าจะเกิดความไม่พอใจขึ้นในตำหนักใน หากวันหน้ากำหนดกฎเกณฑ์อื่นอีกคงยากที่สนมชายาทั้งหลายจะยอมปฏิบัติตาม หากฝ่าบาททรงประสงค์จะเปลี่ยนกฎจริง อย่างน้อยขอให้ครบเดือนก่อนเถิดพะย่ะค่ะ"

กู่เจาเปยสูดหายใจเข้าปอด ไฉนชีวิตต้องได้ถึงได้เป็นเช่นนั้นนะ เดี๋ยวที่ไม่อยากนอน สำนักรพระราชวังก็จะบังคับให้เขานอนให้ได้ เช่นนี้มิเท่ากับว่าเขาต้องเข้าราชสำนักในตอนเช้า ได้พักผ่อนตอนเที่ยง พอตกเย็นยังต้องขึ้นเตียงด้วยความจำใจเหมือนเวลาเข้าราชสำนักอีกหรือ

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน

อวีเหวินฉางจึงมองฮ่องเต้ด้วยความเห็นใจสุดซึ่งแล้วประสานมือคำนับ "กระหม่อมยังมีงานต้องทำ ขอทูลลาก่อนพะย่ะค่ะ"

กู่เจาเปยโบกมือ พอฝายนั้นออกไปแล้วถึงค่อยหันมาคำรามใส่ชั้นที่ใหญ่ว่า "เราจะไปตำหนักชีวจงง!"

ชั้นที่ใหญ่ตัวสั่นงันงกอยู่สักระยะ กระนั้นก็ยังยืนกรานกฎในวังหลวงให้กู่เจาเปยฟังอย่างไมยอมลดราวาศอก "ตำหนักในมีสนมชายาจำนวนมาก จัดการลำบาก หากฝ่าบาทไม่ทรงปฏิบัติตามกฎ กระหม่อมเกรงว่าจะเกิดปัญหาขึ้นภายหลังได้พะย่ะค่ะ"

กู่เจาเปยรับฟังอีกฝ่ายด้วยสีหน้าบึ้งตึง

ชั้นที่ใหญ่ผู้นั้นนับว่าทำหน้าที่ได้ดีเยี่ยม ถึงขนาดย้อนความหลังให้เขาฟังเป็นฉากๆ ว่าแต่ก่อนพวกสตรีฝายในแก่งแย่งชิงดีกันอย่างไรบ้าง กว่าที่จะพูดจบก็ใช้เวลาสามก้านธูปจนกู่เจาเปยแทบโงกหลับอยู่รอมร่อ

"ฝ่าบาท" เสียงหนึ่งดังขึ้นหน้าประตู

เขาลืมตาขึ้นมองอย่างหงุดหงิดใจ

เส้นเพยยืนส่งยิ้มอย่างขอโทษขอโพยอยู่ตรงนั้น "ในเมื่อฝ่าบาททรงเหนื่อยแล้วก็เสด็จกลับตำหนักชั่วคราวไปพักผ่อนก่อนเถิดเพคะ หม่อมฉันจะถือว่าฝ่าบาทเสด็จไปค้างที่ตำหนักหม่อมฉัน รับรองว่าจะไม่ร้องทุกข์ใดๆ"

อะไรนะ กูเจาเปยขี้ตามองเส้นห่านลู่ที่อยู่ตรงหน้า สตรีผู้นี้ถูกประตุนีบศีรชะมาหรือไร เหตุใดวันนี้ถึงได้ว่าง่ายผิดปกติ

เส้นห่านลู่ยิ้มบางๆ คูผิดกับท่าทางเห่อเหิมเอาแต่ใจที่เคยมีโดยสิ้นเชิง ขนาดย่อกายคารวะยังทำอย่างเรียบร้อย "หม่อมฉันทราบว่าเป็นเรื่องในอดีตทำให้ฝ่าบาทไม่โปรดหม่อมฉันนัก นับแต่ได้ออกจากตำหนักเย็น หม่อมฉันก็คิดได้แล้วเพคะ ขอเพียงฝ่าบาทไม่ทรงผลักไสหม่อมฉัน ยอมให้หม่อมฉันได้เข้าเฝ้าบ้างก็พอ ต่อให้ไม่เสด็จไปประทับที่ตำหนักหม่อมฉัน หม่อมฉันก็จะไม่บ่นเฝ้า"

นางเอกทะลุมิติใจคอคับแคบแบบเดิมๆ ได้ยกระดับเป็นพระชายาผู้มีปัญญาเฉียบแหลม รู้กาลเทศะแล้ว สุดยอดจริงๆ เส้นห่านลู่ลอบกระหยิ่มใจ

กูเจาเปยกวาดตามองอีกฝ่ายตั้งแต่ศีรชะจรดเท้าอยู่หลายตลบ ก่อนจะเลิกคิ้ว "ในเมื่อเส้นเพยรู้ความเช่นนี้ เราก็จะไปตำหนักชั่วคราว"

"น้อมส่งเสด็จฝ่าบาท" เส้นห่านลู่ค้อมกายอย่างสงบเสงี่ยม ไม่แสดงความขุ่นเคืองออกมาแม้แต่น้อย "ไว้พรุ่งนี้หม่อมฉันค่อยไปถวายพระพรนะเพคะ"

กูเจาเปยเสียวสันหลังวาบ สตรีที่เปลี่ยนได้วันละสามเวลาเช่นนี้

น้ำกลั้วเกินไปแล้ว

วันนี้เสียนุกยเยียนเข้าครัวทำอาหารโดยเฉพาะ แม่เป่าชั้นจะบอกว่า บัดนี้นางเป็นถึงเยียนผิน จะเจียดกรายใกล้ห้องครัวอีกไม่ได้ แต่ตอนอยู่ใน จวนสกุลกู่สามีชอบกินอาหารที่นางทำ ครั้งนี้นางจึงเข้าครัวแสดงฝีมือเอง ถือเสียว่าเป็นการฉลอง

ไม่่ายเลยกว่าจะมาถึงจุดนี้

เยียนตรงประตูตำหนักลักพักกู่เจาเปย์ก็มาถึง ทันทีที่ก้าวเข้ามา ภายในตำหนักชีวจงเขาก็ดินยืมเข้ามากอดนางแล้วเหวี่ยงไปรอบๆ เหมือนไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย "ซาวยาร์ก"

เป่าชั้นหลุดซ่าแล้วเตือนเบาๆ "ฝ่าบาท นายหญิงยังไม่ใช่พระชายา นะพะคะ ฝ่าบาทต้องทรงเปลี่ยนคำเรียกเสียใหม่"

กู่เจาเปย์ค่อมเสียนุกยเยียนมานั่งที่โต๊ะแล้วยืมตาแทบปิด "วันนี้ ยังไม่ใช่ แต่พรุ่งนี้จะได้แล้ว"

เสียนุกยเยียนผะ

"ตอนแรกข้ายังคิดว่าจะแต่งตั้งเจ้าเป็นฮองเฮาไปเลยดีหรือไม่ อย่างไรเสียยายแก่สารพัดพิษนั้นก็กระดิกกระเดี้ยไม่ได้" เขากล่าว "แต่ ดูเหมือนในราชสำนักจะยังมีคนคัดค้าน ข้ายังไม่ได้ต้นสกุลเส้นของเจ้า ขึ้นมาอยู่อ่านาจดด้วย หากแต่งตั้งเจ้าเป็นฮองเฮาออกจะมุกทะลุเกินไป พรุ่งนี้ข้าจะถ่ายทอดคำสั่งให้แต่งตั้งเจ้าเป็นก๊วยเพยไปก่อน"

นางตอบยืมๆ "เป็นอะไรก็เหมือนกันนั่นละพะคะ"

กู่เจาเปย์สังเกตเห็นหน้าท่าทางของคู่สนทนาอย่างระมัดระวัง "เจ้า ไม่โกรธหรือ"

นับแต่ขึ้นครองราชย์ชาติค้ำตำแหน่งสองเฮากับนางมาโดยตลอด จนปานนี้ก็ยังมีให้ไม่ได้ หากเขาเป็นนางคงโกรธไปแล้ว

"หม่อมฉันชอบมองสิ่งที่เกิดขึ้นในทางเลวร้ายเสมอ ต่อให้ผลออกมาไม่ดีนัก หม่อมฉันก็จะไม่ผิดหวังจนเกินไป" เส้นกยเยียนยิ้มละไม "สองเฮา ไม่ได้เป็นกันง่าย ๆ ข้อนี้หม่อมฉันทราบ ได้เลื่อนตำแหน่งจากผืนเป็นกยเพย ก็ถือว่าได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาทมากแล้วพะคะ"

กู่เจาเปยถอนหายใจเฮือกแล้วโอบกอดนาง "ไม่ว่าอย่างไรข้าก็จะไม่ให้เจ้าคับอกคับใจอีกแล้ว เจ้าไม่ได้เป็นสองเฮา ผู้อื่นก็ไม่ได้เป็นเหมือนกัน จะไม่มีใครได้ครองตำแหน่งสูงกว่าเจ้าทั้งนั้น"

"พะคะ" เส้นกยเยียนพยักหน้าแล้วจับมือเขา "เลิกพูดเรื่องพวกนี้ดีกว่า เสวยก่อนเถิดพะคะ วันนี้หม่อมฉันเข้าครัว..."

พูดยังไม่ทันจบประโยคอีกฝ่ายก็ล้วงกระดาดแผ่นหนึ่งออกมา

"เจ้าเข้าครัวทำเองหรือ" กู่เจาเปยมองอาหารบนโต๊ะแล้วตาเป็นประกาย วางกระดาดแผ่นนั้นไว้อีกทาง "เช่นนั้นก็น่ากินข้าวก่อนเถิด นี่คือรายนามแต่งตั้งสนมชายาของตำหนักโน ประเดี๋ยวกินข้าวเสร็จค่อยดูแล้วกัน"

กระดาดแผ่นนั้นเขียนตัวอักษรไว้แน่นขนัด เส้นกยเยียนสะดุ้งวามเมื่อได้ยินว่าเป็นรายนามแต่งตั้งสนมชายา ออดหิบบินมาดูไม่ได้

บุปผางามละลานตาเลยทีเดียว เส้นกยเยียนเห็นแล้วก็นึกเสียใจ ที่ทำอาหารให้เขา จะทำไปด้วยเหตุใด ปล่อยให้หิวตายไปเสียดีกว่า เสียแรงที่ช่วงนี้นางอุตส่าห์หาบั้ง คิดว่ากู่เจาเปยแน่วแน่มั่นคงกับตนเพียงคนเดียว และครุ่นคิดวางแผนการต่างๆ นานาเพื่อให้ได้ครองคู่กับนางจนแก่เฒ่า

ปรากฏว่ารายนามแต่งตั้งนี้มีชื่อสตรีตำหนักโนสิบห้าคนเป็นอย่างต่ำ

นอกจากคนที่นางรู้จักอย่างสวาผิน สีกั๋ยเหริน เจียงกั๋ยเหริน ยังมีคนที่นางไม่รู้จักแม้แต่บัดนี้ด้วย อีกทั้งนางตายังเหลือบไปเห็นชื่อซิงกั๋ยเหรินอีกคนชื่อ...บอกว่าปรณนิบัติรับใช้ฮ่องเต้มาโดยตลอด ให้เลื่อนตำแหน่งเป็นผิน

สวาผินเลื่อนเป็นหวาเพย สีกั๋ยเหรินเลื่อนเป็นสีเพย เส้นเพยดำรงตำแหน่งเดิม ซิงกั๋ยเหรินเป็นซิงผิน ส่วนชื่อของนางนั้นกู่เจาเปยเขียนไว้ลำดับแรกสุดด้วยเส้นหมึกเข้มหนา

'เยียนกั๋ยเพย'

ขอบคุณยิ่งนักที่เขาอุทิศส่ให้กับนางเป็นพิเศษ เมื่อครู่ตอนได้ยินว่า เขาจะแต่งตั้งนางเป็นชายา เส้นกุกุเยียนไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำว่าตำแหน่งชายาเป็นเพียงอนุ ขอเพียงได้อยู่ข้างกายเขา จะเป็นอนุหรือเป็นภรรยาเอกก็ไม่สำคัญทั้งนั้น

ทว่า...เหตุใดท้ายชื่อนางถึงได้มีชื่อสตรีอื่นตามมาอีกเป็นพรวนกันเล่า หากแก้หัวข้อ 'คำสั่งแต่งตั้งสนมชายา' เป็น 'หองนางบุปผาเมามัว' เสีย นางจะกลายเป็นดาวเด่นของหอไปทันที

"อรร้อยจริง" กู่เจาเปยกินอย่างออกรส พอเงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็เห็นสีหน้าเคร่งเครียดของเส้นกุกุเยียน

"เป็นอะไรไป" เขาถามพลางทำหน้าเลอหลา "มีตรงที่ใดเขียนผิดหรือ"

"ไม่ผิดหรอกพะคะ" นางสูดหายใจลึกๆ แล้ววางกระดาษลง จากนั้นก็หยิบกู่กระຈที่เขากำลังกินอย่างเอร็ดอร่อยขึ้นมา "กับข้าวเย็นหมดแล้ว หม่อมฉันจะเอาไปอุ่นถวาย"

ไม่เป็นเสียหน่อย เขากำลังกินอรร้อยทีเดียว กู่เจาเปยกำลังจะ

ขยับปากห้าม ทว่าเส้นกุยเขียนยกงานออกไปเรียบร้อยแล้ว สักพัก
ก็กลับเข้ามาบอกเขาด้วยสีหน้าราบเรียบ "ฝ่าบาทเสวยอย่างอื่นเถิดเพคะ
หม่อมฉันเผลออุ้นจนละหมดแล้ว"

130

บุปผางามละลานตา

กู้เจ้าเปยถือตะเกียบพลางมองนางอึ้งๆ

และหมดแล้ว? เพิ่งได้กินกุ้งไปเพียงไม่กี่คำก็หมดเสียแล้ว?

เส้นกวยเตี๋ยนทอดตัวลงน้อยอย่างเยือกเย็น แล้วหยิบตะเกียบขึ้นมา
เริ่มกินข้าวเจียบๆ ปล่อยให้ห้องเต็นั่งทำหน้าที่เหมือนถูกฟ้าผ่าอยู่อย่างนั้น
ขนาดผ่านไปพักใหญ่ก็ยังไม่ได้สติกลับมา

หลังมืออาหารที่รับทสนทนาผ่านพ้น กู้เจ้าเปยโอบนางพาเดินเล่น
ที่ลานในตำหนักชั่วคราว แล้วยกมือชี้ท้องฟ้า "เยียนเออร์ ดวงจันทร์บนฟ้า
กลมหรือไม่"

"กลมเพคะ" นางตอบทั้งที่ไม่เงยหน้า

"ดวงดาวลิบๆ นั้นสุกสว่างหรือไม่"

"สว่างเพคะ"

ท่านว่าอย่างไรก็ว่าอย่างนั้น เส้นกวยเตี๋ยนได้แต่อัปากตอบพลาง

จ้องชายกระโปรงตนเองอย่างเหม่อลอย

"เจ้าโกรธเราอยู่สินะ" กู้เจ้าเปยตั้งใจเอ่ยขึ้น เปลี่ยนคำแทนตัว

"เพคะ"

นางเผลอปากไวเสียแล้ว หลุมพรางรออยู่ตรงหน้า เส้นกุยเยียน
ร่วงโครมลงไปเรียบร้อย

กู้เจ้าเปยเผยสีหน้าเข้าใจกระจ่าง แล้วสวมกอดนางพลางยิ้ม
จนตาหยี "มีสิ่งใดไม่สบอารมณ์เหตุใดถึงไม่บอกกันเล่า"

'เรา' ...สรรพนามที่ทั่วทั้งแผ่นดินใช้ได้เพียงคนเดียว สรรพนาม
สำหรับบุรุษผู้อยู่ในฐานะสูงสุด มีใจกว้างขวาง เส้นกุยเยียนหลบลาง
พร้อมยกยิ้มตรงปาก สมัยที่อยู่ในจวนสกุลก๊วนยังอาจบอกได้ แต่เมื่อ
อยู่ในวังหลวงอันยิ่งใหญ่เช่นในตอนนี้จะมีสิ่งใดต้องพูดกันอีกเล่า

ให้บอกตรงๆ ได้หรือว่านางไม่ชอบให้มีป้ายชื่อตนเองห้อยอยู่ใน
สำนักพระราชวัง จะได้พบเขาก็คือเมื่อเขาอยากพบนางเท่านั้น หรือ
จะให้บอกว่านางไม่อยากเห็นสตรีมากหน้าหลายตาคลุมล้อมรอบกายเขา
ต้องแบ่งปันกันครอบครองเขาเหมือนฝูงสุนัขป่าแบ่งก้อนเนื้อกันกิน
ซ้ำเนื้อก้อนนั้นยังอาจเปรอะน้ำลายจนชุ่ม?

หากนางเอาแต่ใจว่านี่คงพูดออกไปตรงๆ ได้ ไม่แน่ว่ากู้เจ้าเปย
อาจดีใจเสียด้วยซ้ำเพราะเห็นว่านางใส่ใจตน

แต่หลังจากนั้นแล้ว เขาเป็นฮองไ้ดำหนักในของเขาจะมีนาง
เพียงคนเดียวไม่ได้ หากตอนนี้พูดออกไป ภายหลังก็ต้องพูดอีก เมื่อ
พูดซ้ำซากเขาก็คงไม่ตีใจแล้ว จะหน่ายเหงามางเสียมากกว่า

แค่คิดว่าจะถูกกู้เจ้าเปยหน่ายเหงามางก็เจ็บเสียจนหดลิบ
เส้นกุยเยียนแน่นปาก ใบหน้าเผือดสีเล็กน้อย

"เป็นอะไรไป" กู้เจ้าเปยขมวดคิ้ว "ไม่สบายตรงที่ใดหรือ"

"เพคะ ปวดหัว" นางตอบ "หม่อมฉันอยากกลับไปพักผ่อนแล้ว ตรงนี้ลมค่อนข้างเย็น"

กู้เจ้าเปยอยากตบตนเองสักทีที่ลืมไปเสียสนิทว่านางกำลังมีครรภ์ เขาค้นพานางออกมาตากลมเสียอย่างนั้น

เขารีบประคองนางกลับเข้าไป เก็บความสงสัยเอาไว้ในใจชั่วคราว จำได้ว่าเมื่อนานมาแล้วเขาเคยโมโหกับความเฉยชาของเส้นกุยเยียน มาก่อน คิดว่านางมีใจให้ตนไม่มากเท่าไร ต่อมาภายหลังถึงเพิ่งเข้าใจว่า เยียนเอ๋อร์เพียงเป็นภรรยาที่ดี รู้จักหน้าที่ของตนเอง และปล่อยวางได้ เท่านั้น

เพราะเหตุนี้เขาจึงไม่คิดแม้แต่จะว่านางจะโกรธเพราะรายนาม แต่งตั้งสนมชายาเมื่อครู่

เส้นกุยเยียนเข้านอนทันทีที่ขึ้นเตียงโดยไม่ได้พูดอะไรมากนัก เพียงขยับเข้ามาแอบอิงเขาหลวมๆ กู้เจ้าเปยวางมือลงบนครรภ์ของอีกฝ่าย สัมผัสด้วยความสนใจใคร่รู้ยาวนาน ก่อนจะค่อยๆ หลับไปในที่สุด

วันรุ่งขึ้นมีการประกาศพระราชโองการแต่งตั้งสนมนางใน ตำแหน่งที่ว่างเคยเบียดเบียนเล็ดมาก่อน กู้เจ้าเปยจึงยกตำแหน่งหย่งเหอให้ เส้นกุยเยียนอยู่

ตำแหน่งหย่งเหออยู่ไม่ไกลจากตำหนักบรรทมของฮ่องเต้ ข้าตำหนักข้างในยังโอ้อำหรรษา ฤดูหนาวอบอุ่น ฤดูร้อนเย็นสบาย นับเป็นตำหนักที่เหมาะสมแก่การบำรุงครรภ์ เนื่องจากได้รับตำแหน่งเป็นกุ้ยเฟย เส้นกุยเยียนจึงเป็นที่ยำเกรงของคนในวังหลวงขึ้นมา ตำแหน่งยังจัดไม่ทันเรียบร้อย

ก็ต้องรับแขกกลุ่มใหญ่

หว่านเพยกับสีเพยนั้นนางไม่รังเกียจแต่อย่างใด แต่เมื่อเส้นเพยมาหา เส้นกุยเยียนมองอีกฝ่ายนิ่งๆ อยู่สักพัก

เส้นหนานลู่เหมือนเกิดใหม่เป็นคนละคนจริงๆ ทำทางหัวอ่อนนอบน้อม สายตาที่มองนางก็ไม่ใช่ประกายคมกริบเหมือนเมื่อก่อน กลับนุ่มละมุน ดูแจ่มจรัส "ถวายพระพรกุยเพยพะคะ"

"ลูกขึ้นเถิด" เส้นกุยเยียนทอดสายตามองไป ด้านหลังของอีกฝ่าย ยังมีสนมชายอีกเจ็ดแปดคนเป็นอย่างต่ำ

ขณะให้เป่าชันจัดที่นั่ง นางนึกปวดเสียวเวียนเกล้าขึ้นมาหน่อยๆ ก่อนมองกลุ่มคนตรงหน้า "ไม่ต้องรีบมากันเร็วถึงเพียงนี้ก็ได้ ข้ายังจัดข้าวของในตำหนักไม่เรียบร้อยเลย"

"ข้ารับใช้ในตำหนักพระชายายังถูกจัดสรรมาไม่ถึง หม่อมฉันกับหว่านเพยเลยมาช่วยพะคะ" สีเพยกล่าวยิ้มๆ "ทุกคนไม่ได้มีฐานะสูงส่งอะไร มาช่วยจัดตำหนักถวายพระชายาได้อยู่แล้ว" พุดพลางลูกขึ้นมาม้วนแขนเสื้อ เตรียมพร้อมทำงานเต็มที่

สีเพยเป็นคนใจร้อนรู้ความและตรงไปตรงมา นางมีพื้นเพจากหอเงาบุปผาเมามัวจึงไม่สนใจความสูงต่ำทางฐานะ แต่สตรีข้างๆ ที่เพิ่งเข้าวังหลวงกลับนึกคุณอยู่ในใจ สายตาที่มองนางจึงพลอยเจือความเหยียดหยามเอาไว้เล็กน้อย

ทุกคนเป็นสนมชายทั้งสิ้น ผู้ใดบ้างจะอยากทำงานของนางกำนัลเช่นนั้นก็เสียหน้าแย่

"พวกเราจะต้องงุ่มง่าม อย่าตะตองข้าวของในตำหนักกุยเพยให้เสียหายเลยจะดีกว่า" สตรีแปลกหน้าที่อยู่ข้างๆ พุดขึ้น "สีเพยมีน้ำพระทัย

ประเสริฐ แต่ให้เข้ารับใช้จัดการดีกว่ามะงะเพคะ"

สี่เพยหันไปมองคนพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "เจ้าเป็นใคร"

คำถามนั้นทำให้ฟูโหย่วอีหน้าแดงวาบ นางแทบไม่ได้ออกจากตำหนัก ผู้อื่นจะไม่รู้จักก็ไม่แปลก แต่สี่เพยผู้นี้ช่างไม่มีมารยาทเอาเสียเลยถามขึ้นกลางธารกำนัลเช่นนี้ ไม่รู้จักไว้หน้าผู้อื่นแม้แต่บ่อย

"หม่อมฉันเป็นหลานสาวสายตรงของจวนสกุลฟู นามฟูโหย่วอี เป็นก๊วยเหรินอยู่ในตำหนักเหอฮวนเพคะ"

เสียนกยูเยียนชะงักแล้วผินหน้าไปมอง สกุลฟู...คนในครอบครัวราชบัณฑิตฟู?

สี่เพยเบิกปาก "ไหนว่าวังหลวงเคร่งครัดกฎเกณฑ์มารยาทนักหนา คนตำแหน่งสูงกว่ากำลังพูดอยู่ คนตำแหน่งต่ำกว่าห้ามพูดแทรกอย่างไรเล่า"

"สี่เพย" หวาเพยที่อยู่ข้างๆ ขมวดคิ้วมองพลางดึงมือเจ้าตัว

"มีอะไร ข้าพูดไม่ถูกหรือไร" สี่เพยหันไปมองหวาเพย "ตอนนี้ในตำหนักนี้มีเพียงก๊วยเพยที่ตำแหน่งสูงกว่าพวกเราไม่ใช่หรือ"

คนพูดจาขวานผ่าซากมักไม่มีเล่ห์เหลี่ยม เสียนกยูเยียนถอนหายใจเอือกหนึ่ง เห็นทีหากสี่เพยยังอยู่ในวังหลวงต่อไป ข้าคงต้องช่วยสักหน่อยแล้ว

"เออล่ะ เลิกเถียงกันเถิด" นางเอ่ย "พวกเจ้าพาข้ารับใช้มาด้วยทุกคนไม่ใช่หรือ ขอข้าเฝ้าตัวสักหน่อยแล้วกัน นับเท่าที่เห็นตอนนี้ก็มีนางกำนัลเจ็ดแปดคนเข้าไปแล้ว พอใช้แล้วล่ะ"

หากให้นางกำนัลไปช่วยจัดตำหนัก ทุกคนย่อมไม่ขัดข้อง เสียนานลูหันไปสั่งชีวผิงที่ยืนอยู่ด้านหลัง "ตั้งใจสักหน่อยล่ะ ไม่ใช่ช่วยให้ยุ่งๆ"

"เพคะ" นางกำนัลรับคำสั่ง ก่อนเดินไปช่วยงานเป่าชั้นพร้อม
นางกำนัลจากต่าหนักอื่นๆ

เหลือแต่กลุ่มสตรีแต่งกายหรูหรางดงามนั่งสนทนากันในห้องโถงใหญ่

"วันนี้ทุกท่านมาครวระข้าเป็นครั้งแรก ทั้งยังมีหน้าใหม่เข้ามาอยู่ใน
วังหลวงไม่น้อย เช่นนั้นมาทำความรู้จักกันสักหน่อยดีกว่า" เส็นกุยเยียน
หันไปมองด้านข้าง "มาให้หมดทุกคนนั่นละ"

สตรีต่าหนักในหน้าใหม่หลายคนเดินเข้ามาหา หว้แถว
คือฟูไหย่วอี้ที่ต่อกายครวระนางอย่างล้ำรวม "หม่อมฉันฟูชื่อจากต่าหนัก
เหอฮวนเพคะ"

สตรีที่ยืนถัดไปพูดบ้าง "หม่อมฉันเยี่ยชื่อจากต่าหนักเพยเยียนเพคะ"

เส็นกุยเยียนกวาดตาพิจารณาทั้งคู่แล้วพยักหน้า ดูเหมือนมีเพียง
สองคนนี่เท่านั้นที่ค่อนข้างโดดเด่นสะดุดตา ส่วนสตรีที่เหลือเป็นพรวน
หลังจากนี้นางฟังคำแนะนำแล้วจำอะไรไม่ได้สักอย่าง

จวบจนคนสุดท้าย

"หม่อมฉัน...เกาชื่อจากต่าหนักเยี่ยถึงเพคะ"

เส็นกุยเยียนสะดุ้งวาบ จ้องมองเจ้าตัวอยู่พักใหญ่ก่อนจะเรียก
อย่างไม่แน่ใจนัก "จินชีว?"

เกาชื่อเยยหน้าขึ้น ใบหน้ากลมอิม่อ่อนโยนดวงนี้เป็นของเกาจินชีว
บุตรสาวที่เกิดกับภรรยาเอกของรองเสนาบดีเกาแน่นอน

เส็นกุยเยียนรู้สึกสับสนซับซ้อนอยู่ในใจ สมัยเด็กๆ นางกับเกาจินชีว
เคยเป็นสหายรักกัน อุชื่อผู้เป็นมารดาที่ดีกับนางมาก ภายหลังยังช่วยนาง
แก้ปัญหาเรื่องสินเจ้าสาวอีกด้วย

นึกไม่ถึงว่าสหายเก่าจะเข้ามาอยู่ในวังหลวงเช่นกัน

เกาจิ้นชีวมองคนรอบตัวอย่างลนลานน้อยๆ แล้วก้มหน้า
เส้นกุยเยียนได้สติกลับมาแล้วเพิ่งตระหนักว่าตนเองจ้องอีกฝ่ายนานเกินไป
จึงรีบคลี่ยิ้ม "ไม่นึกเลยว่าบัดนี้จะได้มาพบกันอีกครั้ง กลับไปนั่งก่อนเถิด
ไว้ว่างๆ ค่อยมาคุยกันให้เต็มที่"

"เพคะ" เกาจิ้นชีวถอยกลับไปอยู่อีกทางอย่างสงบเสถียร

ไฉเหรินสองคนที่ยืนข้างเกาจิ้นชีวตั้งแขนนางพลางกระซิบกระซาบ
"เจ้ารู้จักกับกุยเพยเลยหรือนี่ ก้าวหน้าใหญ่แล้ว!"

เกาจิ้นชีวส่ายหน้าก่อนทอดถอนใจ ข้ารู้แต่แรกแล้วว่าเยียนเอ๋อร์
เข้ามาอยู่ในวังหลวง ดังนั้นข้าเองไม่อยากแก่งแย่งชิงดีกับนางเลยจริงๆ
ทว่า...เฮ้อ

เส้นกุยเยียนตั้งสติ กำลังจะขยับปากพูดอะไรตามมารยาทสัก
สองสามคำ เสียงร้องก็พลันดังขึ้นจากด้านหลัง "ว้าย"

ดูเหมือนจะเป็นเสียงชีวผิง

เส้นเพยหน้าตาตื่น รีบลุกขึ้นมองไปด้านหลัง "ชีวผิง เจ้าทำอะไรหรือ"

เปาซันก้าวออกมาด้วยสีหน้าขอโทษขอโพย "เมื่อครู่หม่อมฉัน
ไม่ทราบว่ายังมีน้ำชาอยู่ในกา เลยทำหกเข้าไปในแขนเสื้อของชีวผิงโดย
ไม่ได้ตั้งใจ จนเสียงดังรบกวนพระชายาทั้งหลาย ขอประทานอภัยเพคะ"

เส้นกุยเยียนเหลือบมองเส้นหานลู่แล้วว่า "ไม่เป็นไร พวกเจ้าจัดของ
ต่อเถิด เส้นเพยก็ไม่ต้องเคร่งเครียดนักหรอก"

เส้นหานลู่ นั่งลงอย่างไม่สบายใจ หลังจากทำตาละห้อยมอง
เส้นกุยเยียนอย่างน่าสงสารอยู่สักพักก็เม้มปากแล้วพูดขึ้น "แต่ก่อน
หม่อมฉันกับกุยเพยขัดแย้งกันมามาก แต่ตอนนี้หม่อมฉันเพียงอยาก
ใช้ชีวิตในตำหนักในอย่างสุขสงบจนแก่ตายเท่านั้น ไม่อยากมีปัญหาใดๆ

อีกแล้ว ดังนั้นจึงกลัวว่าก๊วยเฟยจะเข้าพระทัยผิด..."

ใช้ชีวิตอย่างสุขสงบจนแก่ตาย? เส้นก๊วยเยียนหัวเราะ หากนางเชื่อ ก็ใช้เวลาเต็มที่ นางเห็นเล่ห์เพทุบายของเส้นห่านลุ่มน่านักต่อนัก ถ้าไม่เพราะอีกฝ่ายเพิ่งออกจากตำหนักเย็นแล้วทำตัวสงบเสถียรจนจับผิดไม่ได้ละก็ เส้นก๊วยเยียนคงขอให้ฮ่องเต้ส่งเจ้าตัวออกจากวังหลวงไปนานแล้ว

แต่ท่าทางในตอนนั้นก็ดูน่าสงสารจริงๆ พอมองอย่างละเอียดก็พบว่า ตรงมุมปากของอีกฝ่ายเหมือนจะมีรอยแผลที่เพิ่งได้มาไม่นาน ไม่รู้ว่าระหว่างอยู่ในตำหนักเย็นเส้นห่านลุ่มทำอะไรบ้าง...จู่ๆ นางก็เกิดฉงนสงสัยขึ้นมา

แน่นอนว่ามีผู้อื่นอยู่ด้วยหลายคน พวกนางย่อมพูดจากันมากนัก ไม่ได้ จวบจนนางกำนัลข้างในจัดตำหนักเสร็จแล้วเดินออกมา เส้นก๊วยเยียนถึงค่อยเอ่ย "วันนี้ทุกคนกลับไปก่อนเถิด พวกที่จัดตำหนักก็เหนื่อยกันแล้ว ประเดี๋ยวไปปรับเงินรางวัลจากเป่าชันแล้วกัน"

"ขอบพระทัยก๊วยเฟยเพคะ" เหล่าสนมชายาลุกขึ้นคำนับแล้วแยกย้ายกลับตำหนักกับคนของตน

ตอนเกาจินฉิวเดินออกไป เป่าชันชะงักตัวไปกระชับตรึงมูอย่างคล่องแคล่ว "ตกบ่าก๊วยเหรินกลับมาอีกครั้งนะเจ้าคะ"

โฉนเป่าชันจะไม่รู้ว่าเจ้านายตนสนิทสนมกับคุณหนูเกา หลังจากได้พบกันวันนี้นายหญิงของนางจะต้องยังมีเรื่องอยากพูดคุยด้วยแน่อน นางจึงชิงบอกไว้ก่อน

เกาซือพยักหน้ารับคำก่อนจะเดินออกไป

เหลือเส้นห่านลุ่มคนเดียวที่ยังอยู่ในห้องโถงใหญ่

เนื่องจากคาดเดาได้อยู่แล้ว เส้นกุกเยียนจึงเอื้อมมือไปหยิบจาน
เมล็ดแตง เตรียมรอฟังคำพูดของอีกฝ่าย

"กุกเพยเพคะ" เส้นน่านลู่อุบลตาลงต่ำ "ทุกอย่างที่แล้วมาเป็นเพราะ
หม่อมฉันยังเด็ก ไม่เข้าใจว่าอะไรควรไม่ควร กุกเพยจะประทานโอกาส
ให้หม่อมฉันอีกสักครั้งได้หรือไม่เพคะ"

หากข้าจับมารดาเจ้าโยนลงสระบัวกลางฤดูหนาวแล้วค่อยดึงขึ้นมา
จากนั้นก็แย่งว่าที่สามีเจ้าในวันแต่งงาน มิน่าข้ายังตามต่อแย่งสามี
คนปัจจุบันของเจ้าอย่างหน้าไม่อาย เจ้าจะให้โอกาสข้าอีกครั้งหรือไม่เล่า

เส้นกุกเยียนนิ่งเงียบไม่ตอบคำ ขณะแค้นหัวเราะในใจ

เส้นน่านลู่อุบลตาลงตรงหน้านางแล้วถลกแขนเสื้อขึ้น
"พระชายาทรงคิดว่าหม่อมฉันยังรับโทษทัณฑ์ทางกายมาไม่พออีกหรือ
เพคะ หากยังไม่พอหม่อมฉันยินดีรับเพิ่ม"

แขนข้างนั้นลายพร้อย เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ รอยแผลเยียน
รอยแผลเป็น เส้นกุกเยียนสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ

"รอยพวกนี้มาจากที่ใด"

เส้นน่านลู่อุบลตาลง "พระชายาไม่ทรงทราบหรือเพคะว่าตำหนักเย็น
เป็นสถานที่เช่นใด ตอนหม่อมฉันเข้าไปเมื่อตัวยังเนียนเกลี้ยงไร้ตำหนิ
แต่พอไปอยู่ข้างในต้องถูกตบตี ถูกข่มเหงรังแกไม่เว้นแต่ละวัน ในนั้นมี
แต่หญิงสติไม่ดีกับบ่าวไพร่ที่ชอบดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น ที่นั่นไม่ใช่
โลกมนุษย์หรือเพคะ เป็นนรกต่างหาก"

131

ไทรเม้นดอนม่ออว

ตำหนักเย็นเป็นที่กักขังสตรีตำหนักในผู้เสียตำแหน่งคนโปรด หรือมีความผิด ไม่สามารถพานางกำนัลเข้าไปรับใช้ได้เหมือนอย่างในละครโทรทัศน์ยุคปัจจุบันเลยสักนิด ในละครนั้นแค่ภาพฝันละไมว่า ตอนอยู่ในนั้น เดินหานผู้ยังต้องแย่งของกินเองด้วยซ้ำ

"หม่อมฉันทุกข์ทรมานมาเกินพอ ในที่สุดวันที่ได้หลุดพ้นจากที่นั่น ก็มาถึง ทำให้รู้ซึ่งว่าชีวิตข้างนอกมีค่าเพียงใด" นางมองเดินกุยเยียน พลงน้ำตาคลอเบา "หม่อมฉันไม่หวังจะเป็นที่โปรดปราน ขอเพียงได้อยู่อย่างผาสุกมันคงก็พอแล้ว"

หากไม่เคยลำบากย่อมไม่เห็นค่าความสบาย ข้อนี้เป็นความจริง แต่เดินกุยเยียนไม่มีความสงสารให้คนที่เคยทำร้ายตนเองมาก่อน ได้แต่พยักหน้า "เจ้าคิดได้ก็ดีแล้ว วันนี้กลับไปพักผ่อนก่อนเถิด"

"พระชายา...ทรงยอมให้หม่อมฉันอยู่ในวังหลวงต่อหรือเพคะ"

เส้นห่านลู่ถามอย่างระมัดระวัง

เส้นกุกเยียนหัวเราะเบาๆ "แม้ข้าจะเป็นกุกเพย แต่ก็ไม่มีอำนาจ
กะเกณฑ์ว่าสนมชายาคนใดจะอยู่หรือไป ต่อจากนี้ขึ้นอยู่กับดวงของเจ้า
มากกว่า"

อีกฝ่ายลุกขึ้นอย่างลึกลับ "ขอพระทัยกุกเพยที่ทรงเมตตาห่านลู่
ถึงเพียงนี้ ห่านลู่ไม่มีสิ่งใดจะตอบแทน วันหน้าหากห่านลู่พอจะเป็น
ประโยชน์ได้บ้าง ทรงออกพระโอรสธิดาได้เลยนะเพคะ"

เส้นกุกเยียนลุกเดินไปยังห้องด้านในของตำหนัก ดูความเรียบร้อย
หลังพวกเป่าซันจัดห้องเสร็จกลางตอบ "อืม" โดยไม่หันไปมอง แล้วผินหน้า
เพ่งพิศของประดับที่อยู่ใกล้ๆ เพราะคิดว่าเส้นห่านลู่คงกลับไปแล้ว

ยังจำได้ว่าตอนทำงานอยู่ในตำหนักอุดร เหนียนไทเฮาซึ่งของตกแต่ง
ตรงนั้นตรงนี้พร้อมบอกนางว่า "ขึ้นนี้เป็นของพระราชทานจากอดีตฮ่องเต้
ขึ้นนั้นก็ใช่"

วังหลวงมีหญิงงามหลายหลาก แต่ขอฝากใจไว้ที่คนเดียวคงเป็น
เช่นนี้กระมัง เส้นกุกเยียนแน้มปาก บัดนี้ชั้นวางของตกแต่งในห้องนางก็มีแต่
ของพระราชทานทั้งสิ้น ภายภาคหน้าจะมีวันที่นางพูดกับนางกำนัลเล็กๆ ว่า
'อ่างปลาในสามขาถูกลายเคลือบสีนี้เป็นของพระราชทาน' เช่นกันหรือไม่

อ่างปลาในดังกล่าวตั้งอยู่ตรงมือนางนี่เอง ระหว่างกำลังมองเหม่อ
เส้นกุกเยียนพลันเจ็บแปลบที่มือ

สัตว์ร้ายเย็นเฉียบตัวหนึ่งฝังเขี้ยวลงบนมือนาง

"โอ๊ย!" เส้นกุกเยียนสะดุ้งด้วยความตกใจ

"กุกเพย!" เส้นห่านลู่ที่ยังอยู่ในห้องด้านนอกสาวเท้าก้าวพรวดๆ เข้ามา
พอเห็นชูหัวออกจากอ่างปลาในไบนั่นก็น้ำองตอสีริบตะโกนลั่น "ไปตาม

หมอลหลวงมาเร็ว กุ้ยเพยถูกงูฉก!"

เป่าชั้นตะโกนเรียกคนอย่างตกอกตกใจ ชั้นที่จำนวนหนึ่งมาจับงูตัวนั้น ออกไป เส้นเพยบีบข้อมือเส้นกุยเยียนแน่นขณะพุงนางไปนั่ง จากนั้น อ้าปากดูดแผลอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง

"เส้นเพย?" เป่าชั้นขมวดคิ้ว ประคองเจ้านายพลางมองเส้นเพย อย่างกังขา

ซิวผิงที่อยู่ด้านหลังเอ่ยขึ้นอย่างร้อนใจ "ไม่รู้ว่างูตัวนั้นมีพิษหรือไม่ เจ้านายข้ากำลังช่วยดูดพิษงูถวายพระชายาอยู่ พี่เป่าชั้นอย่าได้ร้องอะอะ หากเส้นเพยทรงกลืนพิษเข้าไปจะแย่เอา"

เป่าชั้นรีบหุบปากทันควัน เส้นกุยเยียนขึ้นตัวนิ่งๆ ไม่ขยับ เพราะเคย ได้ยินมาว่าหากถูกงูฉกแล้วขยับ พิษจะแล่นไปทั่วร่างกายในเวลาอันสั้น

นางยังมีบุตรอยู่ในครรภ์ จะเป็นอันตรายใดๆ แม้แต่น้อยไม่ได้เด็ดขาด เส้นห่านลู่ดูดปากแผลนางสลับกับบ้วนทิ้งซ้ำๆ เลือดที่บ้วนออกมาเป็น สีดำจริงๆ เป่าชั้นตะลึงตาลานออกไปสั่งให้คนรายงานฮ่องเต้ ฝ่ายหมอลหลวง ก็มาถึงอย่างรวดเร็ว

"เส้นเพย ไม่ได้นะพะย่ะค่ะ!" หมอลหลวงเดินเข้ามาเห็นเส้นห่านลู่ กำลังบ้วนเลือดถึงกิริยาร้องห้าม "หากพิษงูไหลลงพระศอพระชายาเอง จะทรงแย่ไปด้วย ให้กระหม่อมจัดการดีกว่าพะย่ะค่ะ"

"เจ้าจะไปรู้อะไร" เส้นห่านลู่รู้สึกร้อนหน้าผาก หลังบ้วนเลือดสีแดง ออกจากปากก็ยกมือขี้มึนๆ "ข้าเคยดูโหราศาสตร์ ถ้าดูดเลือดทิ้งจนกลายเป็น สีแดงสดก็...ก็ปลอดภัยแล้ว"

ลั่นเริ่มซาจนขนาดประโยคเดียวยังพูดตะกุกตะกัก เส้นห่านลู่หันไป หมายถึงพูดอะไรต่อ แต่พลันทรุดฮวบลงเสียก่อน

เส้นก๊วยเยียนขมวดคิ้วมองเจ้าตัว

คนเราเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือภายในเวลาสั้นๆ ได้หรือ แต่ก่อน
เส้นห่านลู่ยังอยากให้นางตายอยู่เลยแท้ๆ เวลานี้กลับเข้ามาดูเลือดพิษ
ออกให้โดยไม่ลังเลแม้แต่หย้อย หากพิษชนิดนี้ร้ายแรงจนถึงชีวิตจะทำเช่นไร

"พระชายา!" ชิวผิงรีบประคองเจ้านายไปอีกทาง หมอหลวงไม่ได้ดู
อาการเส้นเพย แต่เข้ามาจับชีพจรให้เส้นก๊วยเยียนก่อน

"ก๊วยเพยทรงมีนพระเศียรหรือไม่พะยะคะ" หมอหลวงถาม

เส้นก๊วยเยียนส่ายหน้า "เมื่อครู่คลื่นไส้เวียนเล็กน้อย แต่ตอนนี้
หายแล้ว"

หมอหลวงมองเลือดที่ถูกบัวลงพื้นข้างตัว แล้วพรวนหายใจ
อย่างโล่งอก "ก๊วยเพยทรงปลอดภัยดี ดูท่าวิธีนี้ของเส้นเพยจะได้ผล
เลือดพิษถูกดูดออกมาหมดแล้ว"

"เช่นนั้นนางเล่า" เส้นก๊วยเยียนมองไปทางสตรีอีกคน

หมอหลวงจึงไปดูอาการเส้นเพย แล้วให้หน้าผิสี "เส้นเพยทรงถูก
พิษงูที่จับได้เมื่อครู่อยู่ที่ใด เอาจูมาก็ไม่น่าห่วงแล้ว"

เป่าซันเม้มปากถาม "นี่งูอะไรหรือเจ้าคะ"

หมอหลวงตอบ "งูหงอนระกา พิษร้ายแรงทีเดียว แต่ถ้างูยังอยู่
ก็มีทางช่วย เพียงแต่เส้นเพยคงต้องทรมานสักหน่อย"

"งูๆ ในอ่างปลา มีงูพิษได้อย่างไร" เป่าซันหันไปมองเจ้านาย "เมื่อเข้า
ตอนเก็บกวาดหม่อมฉันยังล้างอ่างใบนี้เองกับมือ ในอ่างไม่เห็นมีอะไร
เลยพะคะ"

เส้นก๊วยเยียนที่นั่งฟังนักเก้าอี้ยังอกสั่นขวัญแขวนไม่หาย ได้แต่
หลับตาตั้งว่า "ประคองเส้นเพยไปนอนบนตั่งนุ่มตรงนั้นแล้วถอนพิษ

ให้ก่อนเถิด เรื่องอื่นไว้ช่วยนางได้แล้วค่อยว่ากัน"

พวกชั้นที่ช่วยกันจับงูเข้ามา หมอหลวงรืดพิษงูมาสมยาถอนพิษ ขณะที่เส้นกุกเยียนรออยู่ข้างๆ

งูพิษร้ายแรงถึงเพียงนี้ หากไม่เพราะเส้นห่านลู่มีอาการตอบสนอง ขับไ่ว คนที่นอนอยู่บนตั่งในเวลานี้คงเป็นนาง

กู่เจาเป่ย์รีบร้อนมาตำหนักหย่งเหอจนพระมาลาบนศีรษะเบี้ยว พอเข้ามาข้างในก็ถลาไปทางตั่งนุ่มทันที

"ฝ่าบาท" เส้นกุกเยียนส่งเสียงเรียก "หม่อมฉันปลอดภัยแล้วพะคะ"

เขาหันมาแล้วขมวดคิ้วมองมือที่ถูกพันผ้าไว้ของนาง "เกิดอะไรขึ้น"

นางมองเส้นห่านลู่ที่อยู่บนตั่ง แล้วเล่าเหตุการณ์เมื่อครู่ให้เขาฟัง หัวคิ้วของกู่เจาเป่ย์ยิ่งขมวดมุ่น "จู่ๆ จะมีงูพิษเลื้อยเข้าตำหนักได้อย่างไร เมื่อครู่มีใครมาที่นี่บ้าง ไปตามกลับมาให้หมด"

ฮ่องเต้กำลังกังวลนัก ข้าราชการบริวารรีบวิ่งออกไปถ่ายทอดคำสั่งเร็วรี่ ไม่ทันไรกลุ่มคนที่มาถวายคำนับเมื่อเช้านี้มาถึงทั้งหมด

กู่เจาเป่ย์ไม่แม้แต่จะปรายตามองเส้นห่านลู่ เอาแต่ถามหมอหลวง ซ้ำๆ ให้แน่ใจว่าตัวเยียนกุกเยียนและเด็กในครรภ์ไม่เป็นอันตราย จากนั้นก็นั่งหน้าบั๊งเตรียมหาตัวคนเอานางมาปล่อย

สตรีตำหนักในจำนวนมากไม่เคยได้พบฮ่องเต้มาก่อน วันนี้นับเป็นครั้งแรก แม้จะตื่นเต้นสุดขีด ทว่าเมื่อสบประสานกับสายตาคมกริบเย็นชาของเจ้าแผ่นดิน ทุกคนก็รีบระงับความรู้สึกอื่นเอาไว้

ไม่จำเป็นต้องพูดกันให้มากคำว่าเยียนกุกเยียนเป็นที่โปรดปรานเพียงใด บัดนี้มีงูโผล่ออกมาในตำหนักที่เจ้าตัวเพิงย้ายเข้ามาอยู่ ไม่ว่าคนทำคือใคร หากถูกจับได้มีแต่จะต้องโทษสถานหนัก ดังนั้นจึงไม่มีใคร

กล้าเคลื่อนไหวสุมสี่สุมห้าด้วยกลัวจะตกเป็นผู้ต้องสงสัย

นางกำนัลทุกคนที่ช่วยจัดห้องด้านในเมื่อเช้าล้วนแต่คุกเข่าอยู่ เบื้องล่าง

เปาซันเอ่ย "ผู้ใดจับเก็บ ผู้ใดเช็ดทำความสะอาดข้าวของ มีการแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจนพะยะ อ่างปลาในวางอยู่บนชั้นฝั่งตะวันออก คนที่ผ่านและทำงานตรงนั้นมีเพียงฮวายุ่นางกำนัลของสี่เพย ชิวผิง นางกำนัลของเสิ่นเพย และชิงจู่ นางกำนัลของฟู่กุ้ยเหริน...แต่ไม่ใช่ชิวผิง แน่พะยะ"

ฮองเต้รับฟังอยู่เอ่ยถาม "เพราะเหตุใด"

"เพราะตอนหม่อมฉันส่งกำนัลน้ำชาให้ชิวผิง แต่นางรับไม่ดี น้ำชาเลยหกเข้าไปในแขนเสื้อ ตอนที่หม่อมฉันช่วยเช็ดให้ไม่เห็นนางเก็บสิ่งใดไว้ในแขนเสื้อ เวลานั้นไม่น่าจะมีอะไรอยู่ในอ่างเช่นกันพะยะ" เปาซันตอบอย่างเคร่งเครียด "ส่วนนางกำนัลอีกสองคนที่เหลือหม่อมฉันไม่ทราบ"

ตอนได้ฟังเรื่องราว กุ้เจาเปยสงสัยเส้นหนานลุ่มมากกว่าใคร เพราะเป็นไปได้ว่านางจะสร้างเหตุขึ้นมาเรียกความสงสัยเห็นใจจากเยียนเอ๋อร์ แต่ในเมื่อเปาซันเป็นพยานยืนยันเช่นนั้นย่อมตัดชิวผิงออกไปได้

นางกำนัลอีกสองคนที่เหลือนั้น นางหนึ่งเป็นคนของสี่เพย อีกนางหนึ่งเป็นคนของฟู่กุ้ยเหริน ฮองเต้โบกมือโดยไม่เสียเวลาคิด "ลากชิงจู่ไปลงโทษตามกฎวังหลวง ส่วนฟู่กุ้ยเหรินให้ขังไว้ในศาลราชวงศ์"

ฟู่โหย่วอิตกตะลึง หน้าซีดเผือดถนัดตา "ฝ่าบาท"

สี่เพยหันมามองอย่างประหลาดใจ "ฝ่าบาททรงทราบได้อย่างไร เพคะว่าเป็นฝีมือนาง"

ไม่ใช่นางแล้วเป็นเจ้าหรือไรเล่า กุ้เจาเปยทอดถอนใจเสียวๆ กับตนเอง

ส่ายเขียนข้างโง่เขลาเหลือเกิน เขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าเชื่อใจนาง แต่นางกลับถามเช่นนี้

"หม่อมฉันไม่ได้ทำเพคะ!" พู่ก๊วยเหรินทิ้งตัวลงคุกเข่าโขกศีรษะซ้ำๆ "เยียนก๊วยเพยทรงเป็นพยานได้ คนแรกที่อาสาช่วยจัดตำหนักคือสี่เพย หม่อมฉันยังทักท้วงด้วยซ้ำ แล้วจะให้ชิงจูเอางูพิษไปปล่อยในอ่างใบนั้นได้อย่างไร หม่อมฉันไม่ทราบเสียหน่อยว่าข้ารับใช้เข้าไปห้องด้านในตำหนักของก๊วยเพยได้!"

สี่เพยก้าวออกมาคุกเข่าก่อนพูดอย่างไม่พอใจ "หม่อมฉันไม่มีเหตุผลต้องทำร้ายก๊วยเพยเพคะ"

"อืม เรารู้" กู๋เจาเป่ย์โบกมือ "พู่ก๊วยเหรินไม่ต้องแก้ตัวแล้ว ลากตัวออกไป"

"ฝ่าบาท!" พู่โหย่วอี้ดั้นขัดขึ้น "ถึงอย่างไรท่านปู่ของหม่อมฉันก็จงรักภักดีต่อราชวงศ์มานานปี ฝ่าบาทจะทรงตัดสินโทษหม่อมฉันทั้งที่ยังไม่ได้สืบสวนได้หรือเพคะ หม่อมฉันไม่ยอมรับผิดหรอก!"

หว่าเพยขมวดคิ้วแล้วหันไปพูดกับฮ่งเต่ "ฝ่าบาท พู่ก๊วยเหรินผู้นี้กับราชบัณฑิตปูเป็น..."

"เรารู้" กู๋เจาเป่ย์หัวเราะเบาๆ "เราบอกหรือว่าจะตัดสินโทษนางนำตัวไปขังไว้ในศาลราชวงศ์ก่อน อยากให้เราสืบสวนเรื่องนี้ เราก็คจะให้คนสืบสวน หากกล่าวหาเจ้าผิดไป เราจะขอโทษดีหรือไม่"

พู่ก๊วยเหรินน้ำตาร่วงพรูอย่างคับข้องใจเหลือประมาณ แล้วมองสี่เพยด้วยแวตวาคั่นเคื่อง "ฝ่าบาทอย่าได้ทรงเชื่อคนผิดเด็ดขาดนะเพคะ"

สี่เพยขมวดคิ้วแล้วขยับปากจะตอบโต้ แต่เส้นก๊วยเยียนที่เอาแต่นั่งเงียบอยู่ข้างๆ กดมือนางไว้ก่อน

เมื่อพุ้ยเหรินถูกนำตัวออกไป ความเจ็บก็ปกคลุมดำหนักใหญ่
 "เยียนก้วยเพยกำลังตั้งครรรจ์ จำเป็นต้องพักผ่อน เวลาปกติหาก
 พวกเจ้าไม่มีธุระอะไรก็อย่าได้มารบกวนนางดึกว่า" กู้เจาเปยกวาดตามอง
 ทุกคนแล้วเอ่ยเบาๆ "เราจะสืบสวนเรื่องวันนี้ให้กระจ่าง สตรีที่กล้าทำร้าย
 ผู้อื่นในตำหนักใน ต่อให้ดังามเพียงใดเราก็ไม่เก็บไว้"

เหล่าสนมชายาค้อมศีรษะเจี๊ยบๆ

"เส้นเพยมีความดีความชอบที่ช่วยเยียนก้วยเพย เราจะตรารางวัลให้
 ใ่วนางพอจะฟื้นคืนสติเมื่อไรก็ให้คนพาส่งกลับตำหนักหลู่หว่า เรายังมั่งงาน
 ต้องทำ จะกลับไปห้องหนึ่งสี่ก่อน"

เดิมที่เขากำลังประชุมงานอยู่ในนั้น นี้ออกมากลางคันไม่รู้จะมีใคร
 ไม่พอใจหรือไม่

"น้อมส่งเสด็จฝ่าบาท" เส้นกุกเยียนลุกขึ้นมาย่อกายคารวะ จวบจน
 ย่องเต้เดินออกไปไกลแล้วนางถึงค่อยกลับไปนั่งที่ตำแหน่งประธาน

พุ้ยเหรินถูกลากตัวออกไปแล้ว แต่เพราะจะมีการสืบสวนคดี
 จึงจู้จึงยังไม่ได้ออกไปรับโทษ

นางกำนัลน้อยผู้นำสงสารสิ้นพับๆ ไปทั้งตัว หน้าผากเปียกชุ่มรารกับ
 เพ็งรอดชีวิตกลับมาจากประตุนรกก็มีปาน

"พระชายน่าจะส่งจู้ไปชังคุกด้วยสิเพคะ" หว่าเพยเตือนเบาๆ
 "ไว้ได้ความกระจ่างเมื่อไรค่อยจัดการก็ได้"

เส้นกุกเยียนส่ายหน้าแล้วพูดพลางมองนางกำนัลน้อย "นางจะอยู่
 ทำงานในตำหนักหย่งเหอ"

ทุกคนตกตะลึงกันถ้วนหน้า แม้แต่สีเพยยังขมวดคิ้ว "เหตุใด
 พระชายาถึงได้ทรงรับตัวนางไว้ หากนางเอาจูพิฆมาปล่อยอีกจะทำอย่างไร"

"ไม่มีหลักฐานเสียหน่อยว่านางเป็นคนปลอม" เส้นกุยเขียนยิ้ม
"เมื่อครูเป็นเพียงพระวินิจฉัยของฝ่าบาทเท่านั้นไม่ใช่หรือ"

132

เด็กน้อย

แม้จะไม่มีหลักฐาน แต่เก็บผู้ต้องสงสัยไว้ใกล้ตัวก็ยังไม่ดีอยู่นั่นเอง
หว่านเพยทำท่าจะอ้าปากทักท้วงต่อ แต่เส้นกุกเยียนยกมือปราชญ์ "ตกลง
ตามนี้ ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว"

นางเก็บคนไว้ย่อมเห็นว่ามีประโยชน์

ตัวชิงจูเองก็เงยหน้าขึ้นมองเส้นกุกเยียนอย่างตะลึงงันเช่นกัน
ขณะที่เป่าซันเดินมาพยุงนางขึ้นจากพื้น เด็กน้อยผู้นี้ตัวเล็กราวกับลูกไก่
เหมือนเพิ่งอายุเพียงแปดเก้าขวบเท่านั้น

"ในเมื่อกุกเพยทรงมีรับสั่งเช่นนี้ เจ้าก็มากับข้า" ว่าแล้วเป่าซันก็พา
ชิงจูออกไป

เส้นกุกเยียนมองเข้าไปยังส่วนหลังของตำหนัก หมอหลวงเดินออกมา
ประสาธน์มื่อรายงาน "เส้นเพยเสวยยาถอนพิษแล้ว ไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต
พะยะค่ะ เพียงแต่ต้องทรงพักฟื้นร่างกาย"

"ลำบากท่านหมดหลวงแล้ว" นางค้อมศีรษะ หมอหลวงค้อมค่านับ แล้วกลับไป

เส้นห่านลูเดินออกมาโดยมีชีวกึงช่วยประคองฝ่าเท้าโง่งนงไม่มั่นคง ไบหน้านางเขียวคล้ำ หากจะบอกว่าทำไปเพื่อเรียกความสงสารก็ถือว่า วางเดิมพันสูงลิ่ว ข้าร้ายเส้นกุกเยียนก็ไม่ได้รู้สึกสงสารอีกฝ่ายเท่าใดนัก

"พี่เส้นเพยกกลับไปรอรางวัลจากฝ่าบาทก่อนเถิด" สีเพยมองเจ้าตัว "ลำบากมาไม่น้อยจริงๆ"

เส้นห่านลูผีนย้ม หลังย่อกายคารวะทั้งที่หน้ามีดวงเวียนก็ออกไป นั่งเกี้ยวกลับตำหนัก

หวาเพยมองตามแผ่นหลังฝ่ายนั้นแล้วหันมาเตือนเบาๆ "พระชายา อย่าได้ทรงสิ้นระแวงในตัวนางนะเพคะ สันดานคนเปลี่ยนยาก"

"ข้ารู้อยู่แล้ว" เส้นกุกเยียนพยักหน้า ก่อนจะเอ่ยต่อพลางมองไปที่ ประตู "แต่ครั้งนี้ไม่ใช่นางจริงๆ"

หวาเพยผะแล้วขมวดคิ้วมองหน้าสีเพย "ความหมายของพระชายาคือ..."

ไม่ใช่เส้นห่านลู ทั้งเยียนกุกเยียวยังรับตัวชิงจูไว้ แสดงว่าสงสัยสีเพย อย่างนั้นหรือ

สีเพยทำหน้าเลอหลาไม่รู้เรื่องรู้ราว ยังถามว่า "มองข้าด้วยเหตุใดกัน มีดอกไม้บานบนหน้าข้าหรือไร"

หวาเพยเบือนหน้าหนีอย่างเอือมระอา เริ่มไม่อยากอยู่แนวร่วมเดียวกับสหายผู้นี้เสียแล้ว ถึงอย่างไรก็เป็นคนที่เคยหาเลี้ยงชีพในหอ คณิกามาก่อน ทว่าสู่ยเขียนช่างสังเกตสิน้าคนไม่เป็นเอาเสียเลย แต่ก่อนแม่เลี้ยงใช้นิสัย 'บริสุทธิ์สดใสตรงไปตรงมา' ของนางเป็นจุดขาย

เดี๋ยวนี้เข้ามาอยู่ในวังหลวงแล้ว จุฑชาวดังกล่าวกลับกลายเป็นจุดอ่อนร้ายแรงพอติบพอดี

"ต้องเที่ยวไปเที่ยวมาเช่นนี้ พวกเจ้าเองก็เหนื่อยแล้ว" เลื่อนกุยเยียนกล่าว "ถ้าอย่างไรรอกลับไปพักผ่อนก่อนเถิด ประเดี๋ยวจะได้ไปถวายพระพรไทเฮาที่ตำหนักอุดร"

"เพคะ"

ทุกคนแยกย้ายไปจนหมด เมื่อเป่าขลุ่ยพาทิงจู่ที่เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว เดินกลับเข้ามา เลื่อนกุยเยียนกำลังยืนเหม่อข้างอ่างปลาในโบนั้น

"พระชายาเพคะ"

เสียงเรียกของคนสนิทตีสตินางกลับมา เลื่อนกุยเยียนหันมามองชิงจู่ แล้วกวักมือเรียกยิ้มๆ "มานี่สิ"

นางกำนัลน้อยสั่นไปทั้งตัว เมียมองคนเรียกอยู่นาน ถึงค่อยเดินเข้าไปหาอย่างระมัดระวัง "กุ้ยเฟย"

"เข้ามาอยู่ในวังหลวงนานเพียงใดแล้ว" เลื่อนกุยเยียนถามยิ้มๆ

ชิงจู่กลืนน้ำลายลงคอแล้วตอบเสียงเบา "ครั้งเดือนเพคะ หม่อมฉันติดตามฟู่กุ้ยเหรินเข้าวังหลวงมาด้วยกันในฐานะนางกำนัลประจำตัวที่สกุลฟู่ส่งมาเพคะ"

เลื่อนกุยเยียนพยักหน้า "แต่เจ้าอายุยังน้อย เริ่มรับใช้ใกล้ชิดฟู่กุ้ยเหรินตั้งแต่เมื่อไรเล่า"

ความลนลานฉายขึ้นในดวงตาเด็กหญิง ด้วยไม่รู้ว่าอีกฝ่ายถามไปด้วยเหตุผลใด แต่ลองคิดหน้าคิดหลังก็ไม่เห็นว่ามีความผิดอะไรจึงตอบเสียงเบา "หนึ่งปีก่อนครอบครัวของหม่อมฉันตกอับ จึงขายตัวเข้าสู่สกุลฟู่ แล้วถูกคุณหนูเลือกเป็นสาวใช้ จนสุดท้ายได้ตามเข้ามาอยู่ในวังหลวง

เพคะ"

ช่วงเวลาไม่นาน เช่นนั้นก็ใคร่ครวญง่ายแล้ว เส้นกุยเยียนดึงนาง มาวัดความสูง แม่หนูคนนี้สูงเลยอ่างปลาไนบนชั้นมาเพียงช่วงศีรษะ เท่านั้น หากจะใส่อะไรเข้าไป คาดว่าจะต้องเอื้อมมือไปดึงอ่างให้เอียง ลงมาก่อน

"วันนี้เจ้าก็เห็นแล้วว่าอยู่กับพุ้ยเหรินไม่ปลอดภัย ฝ่าบาทไม่ทรง เชื่อนาง ขนาดไม่มีหลักฐานยังมีรับสั่งให้จับนางไปขังในศาลราชวงศ์ ชีวิตคนตัวเล็กๆ อย่างเจ้ายิ่งรักษาไว้ได้ยากเข้าไปใหญ่" เส้นกุยเยียน เดินไปนั่งที่ตั่งนุ่มแล้วยิ้มละไม "ข้าเห็นเจ้าน่าสงสาร เลยตั้งใจจะให้เจ้า อยู่ที่นี่ ตอนนี้เจ้าสวมชุดนางกำนัลตำหนักหย่งเหอกก็ทำงานในตำหนัก ส่วนหน้าไปพลางๆ ก่อนแล้วกัน ไว้คดีของพุ้ยเหรินได้ความกระจ่าง เมื่อใดค่อยตัดสินใจอีกที่ว่าเจ้าจะไปหรือจะอยู่ต่อ ดีหรือไม่"

ซึ่งจู่ๆก็เข้าลงไขกศีระอย่างซาบซึ้ง เนื้อตัวยังคงสั่นระริกดังเดิม รู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่อย่างไรอย่างนั้น

"เอละ เจ้าเองก็ออกไปเถิด" เส้นกุยเยียนสั่ง "ฝ่าบาทตรัสว่าอีกสักพัก จะทรงส่งคนมาสืบคดี ข้าของส่วนหลังของตำหนักนี้เจ้าอย่าแตะต้อง เด็ดขาด เพราะประเดี๋ยวจะมีคนมาเก็บหลักฐาน"

"เพคะ" ซึ่งจู่ๆก็ลูบตาลงแล้วถอยกลับออกไปอย่างเร่งร้อน

"พระชายาตั้งพระทัยจะทำอะไรเพคะ" เป้าชั้นเข้ามาถามไถ่ด้วย ความฉงน "หรือว่าทรงสงสัยสี่เพย?"

ผู้เป็นนายสายหน้า "เขาเชื่อใจใคร ข้ายอมไม่สงสัยผู้นั้น ข้าเพียง เกิดความกังขาว่าฝ่าบาททอดพระเนตรเพียงปราดเดียว เหตุใดถึงได้ แน่พระทัยว่าเป็นพุ้ยเหริน เมื่อครู่ข้ารั้งตัวแม่หนูน้อยมาจับสังเกตกี้

เหมือนจะเข้าใจแล้ว"

"เข้าใจอะไรหรือเพคะ" เป้าชั้นทำหน้าเหลวหลา เส้นกยเยียนใช้นิ้ว
เคาะหน้าผากอีกฝ่ายอย่างอ่อนใจ

"เด็กโง่ เจ้าเคยเห็นงูนั้นหรือไม่เล่า"

เป้าชั้นนั่งคิด "ไม่เคยเลยเพคะ งูทั่วไปไม่ได้สวยเช่นนี้ ดูก็รู้แล้วว่า
ต้องมีพิษ"

"เช่นนั้นหากข้าสั่งให้เจ้าเอางูเช่นนี้ไปปล่อย เจ้ากล้าทำหรือไม่"
เส้นกยเยียนถามยี้มๆ

เป้าชั้นย่นจมูก เอ่ยอย่างลำบากใจ "พระชายาอย่าทรงถามคำถาม
เช่นนี้เลยเพคะ หม่อมฉันกลัวตายอย่างกับอะไร ให้ปล่อยงูธรรมดาอย่างกล้า
แต่ถ้ารู้ว่าจะต้องเอาชีวิตไปเสี่ยง อย่างไรหม่อมฉันก็กลัวเพคะ"

งูหงอนระกาด้วนนั้นสีสันสดสวย นางสงสัยเสียจริงว่าผู้ใดกันกล้าจับ
มาปล่อย ช่างไม่กลัวว่างูจะแว้งจกตนเองบ้างหรือไม่

"สาวใช้ทั่วไปต้องอายุสิบสามสิบสี่ถึงจะได้เป็นสาวใช้ประจำตัว
คุณหนู แต่ชิงจูเพิ่งอายุเพียงเก้าขวบเท่านั้น เจ้าไม่แปลกใจหรือไม่"

เป้าชั้นคิดตาม "แปลกใจนะแปลกใจอยู่หรอกเพคะ แต่นั่นเป็น
เรื่องของฟุ่กยเหริน นางกำนัลอายุน้อยสักหน่อยจะเป็นไรไป ทำงานรับใช้
เป็นก็พอแล้ว"

"อืม ถ้าจะให้ดีที่สุดก็ต้องทำงานรับใช้เช่นนั้นเป็นด้วย แต่นาง
อายุน้อยยังไม่รู้ความ เป็นเด็กที่มีแต่สิ่งที่ไม่รู้จัก" เส้นกยเยียนทอดถอนใจ
"ข้าพูดถึงเพียงนี้แล้ว หากเจ้ายังคิดตามไม่ได้อีก ข้าก็จนปัญญา"

เป้าชั้นไปนั่งยองๆ กุมขมับคั่นสมองคิดคนเดียว

ยังเด็กอยู่แล้วอย่างไรเล่า ยังเด็กอยู่...ข้าก่อน

หากยังเด็กอยู่ก็คงไม่กลัวสัตว์มีพิษที่ตนเองไม่รู้จักสินะ ไม่รู้ย่อมไม่กลัว นี่คือการหมายของนายหญิงใช่หรือไม่

ชิงจูเป็นคนเองงูพิษตัวนั้นมาปล่อยจริงๆ หรือ เช่นนั้นเหตุใดนายหญิงถึงได้รับอีกฝ่ายเอาไว้ในตำหนักหย่งเหอแทนที่จะส่งไปขังเหมือนอย่างฟู่ก๊วยเหรินเล่า

นอกจากนั้นเหตุใดฟู่ก๊วยเหรินถึงได้ข้ามชั้นมาปองร้ายชายาระดับก๊วยเพยตั้งแต่แรก ตนเองเป็นเพียงก๊วยเหริน น่าจะค่อยๆ ไล่ขึ้นมาทีละระดับมากกว่า

เป่าซันครวญครางออกมาเพราะใช้ความคิดจนปวดหัว จากนั้นก็สลดศีรษะ "ไม่รู้ไม่สนแล้ว รอคนมาสืบแล้วกัน เป็นคนโง่เขลาที่ไม่เข้าใจอะไรอย่างซำกัก็เหมือนกัน...จริงๆ นะ"

คนของกรมอาญามาค้นตำหนักหย่งเหอโดยละเอียดแต่ไม่พบอะไรทั้งสิ้น ชิงจูยืนตัวลั่นเฝ้ารออยู่ข้างนอกโดยมีเป่าซันยืนข้างๆ

"หนาวหรือ" เป่าซันกระซิบถาม

เด็กหญิงส่ายหน้าแล้วตอบเสียงเบา "ข้าแค่กลัวเจ้าคะ งูพิษตัวนั้นน่ากลัวยิ่งนัก..."

เป่าซันหัวเราะ "มีอะไรต้องกลัวกันเล่า งูไม่อยู่แล้วมิใช่หรือ เมื่อครู่ข้าได้ยินคนของกรมอาญาบอกว่างูชนิดนี้หายากยิ่ง ใช่จะพบได้ง่ายๆ เชื่อว่าใช้เวลาไม่นานต้องสืบรู้ความจริงอย่างแน่นอน"

ชิงจูชะงัก จากนั้นก็พยักหน้า "ไม่เคยเห็นงูเช่นนั้นมาก่อนจริงๆ นั่นละเจ้าคะ"

"แบบใดหรือ" เป่าซันถามอย่างไม่ใส่ใจ

ชิงจูยกมือทำท่าทาง "ก็ลำตัวสีแดงสด บนหัวมีหงอนเหมือนไก่ประดิดเจ้าคะ"

"เจ้าเห็นเมื่อใดกัน เป้าชั้นยืมละไม "ข้าจำได้ว่าตอนงูนั้นถูกภัยเพยเจ้าไม่ได้อยู่ในตำหนักหย่งเหอนี้?"

นางกำนัลน้อยหน้าซีด ร่วงเล็กยิ่งสิ้นพับๆ ขณะยกมือตบปากตนเอง น้ำเสียงสั่นเครือเหมือนจะร้องไห้ "ข้าพุดจาส่งเดชนะเจ้าคะพี่เป้าชั้น"

"อ้อ อย่างนั้นหรือ ไม่ต้องลงลานไป ภัยเพยทรงให้เจ้าอยู่ที่นี้ ข้าไม่สงสัยเจ้าหรอก" เป้าชั้นบอกเบาๆ "ประเดี๋ยวข้าจะเข้าไปดูว่าสถานการณ์เป็นอย่างไร จะได้ลบล้างข้อสงสัยให้เจ้าโดยเร็ว"

ชิงจูพยักหน้าเกร็งๆ

ไมทันไรคนของกรมอาญาก็เดินออกมา ชิงจูวิ่งไปยืนแอบอีกทางด้วยความกลัว จวบจนพวกนั้นออกจากตำหนักไปแล้ว นางถึงค่อยถอนหายใจอย่างโล่งอก

"ชิงจู มาเร็ว" เป้าชั้นยืนก้มมือเรียกตรงประตูตำหนักใหญ่

เด็กหญิงรีบเดินไปหา "มีอะไรหรือเจ้าคะ"

อีกฝ่ายส่งด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "พวกใต้เท้ากรมอาญาบอกว่า คนร้ายทิ้งรอยนิ้วมือไว้บนอ่างปลาใน เจ้าเฝ้าอยู่ตรงนี้นะ ข้าจะไปหาแบ่งที่ละเอียดที่สุดมารอยผิวอ่าง หากรอยนิ้วมือไหลออกมา ที่นี้ก็จะชี้ตัวได้แล้วว่าคนร้ายคือใคร"

ชิงจูเบิกตากว้าง "หะ...ทำเช่นนี้ได้ด้วยหรือเจ้าคะ"

"อืม เจ้าเฝ้าไว้ดีๆ เล่า พระชายาทรงนอนกลางวันแล้ว อย่าส่งเสียงดังให้ทรงตื่นเสีย" เป้าชั้นเดินออกไปโดยไม่เหลียวหลัง

ชิงจูยืนหน้าประตูตำหนักใหญ่ของตำหนักหย่งเหอ มือเล็กขยุ้ม

ชายเสื้อแน่นขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดก็ทนไม่ไหว หมุนตัวองเข้าไปข้างใน
หยิบผ้าเช็ดหน้า โนม่อ้างปลาไนลงมาเล็กน้อย จากนั้นก็เช็ดถูโดยแรง

"นางหลอกเจ้า" เสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหลัง

เด็กน้อยสะดุ้งโหยง มือกระตุกดูบ อ้างปลาไนตกลงพื้นแล้วแตกเป็น
เสียงๆ

พลั้ง! เสียงดังก้อง เป่าชันนำชันที่จำนวนหนึ่งรีบรุดเข้ามาดู

เส้นก๊วยเยียนนั่งพิงหัวเตียงมองเด็กหญิงที่สิ้นระริกไปทั้งตัว นาง
มิได้เอ็ดอึ้งใส่ เพียงกวักมือเบาๆ "ชิงจู มานีซี"

ชิงจูแทบร้องให้ออกมาอยู่ร่มร่อ ยามนี้ฟู่ก๊วยเหรินไม่อยู่ด้วย ไม่มีใคร
บอกนางว่าควรทำเช่นไร พอสบประสานกับดวงเนตรของเยียนก๊วยเฟย
นางรู้สึกว่ตนเองทำอะไรก็ผิดไปเสียทุกอย่าง

นางกำนัลน้อยค่อยๆ เดินเข้าไปอย่างอดอดอด ไม่กล้าเงยหน้า
เสียงก็สั่นสะท้านเช่นกัน "หม่อมฉัน...หม่อมฉันแค่จะทำความสะอาด
เพคะ..."

"วันนี้ข้าบอกแล้วมิใช่หรือว่าเจ้าเป็นนางกำนัลที่รับผิดชอบงาน
ส่วนหน้าของตำหนัก เข้ามาส่วนหลังเท่ากับทำผิดรู้หรือไม่" เส้นก๊วยเยียน
ถามอย่างอ่อนโยน

ชิงจูขยับปาก "ไม่รู้ว่าควรตอบกลับไปอย่างไรดี"

"อ่างไบนี้เป็นของพระราชทาน เมื่อเจ้าทำแตก ข้าจึงช่วยปกป้องเจ้า
ไม่ได้ เข้าใจหรือไม่"

ชิงจูสะดุ้งเฮือก น้ำตาร่วงพรั่งเป็นสาย "หม่อมฉันยังไม่อยากตาย
เพคะ"

ไม่มีใครอยากตายหรอก นางไม่รู้ว่าควรต้องทำอะไร ผู้คนใน

วังหลวงล้วนแต่ดูเย็นชา นางไม่เคยทำอะไรถูกสักอย่างเดียว มีแต่ยาม
พู่กันเหรินอยู่ด้วยเท่านั้นนางถึงรู้ว่าควรต้องทำอะไร ต้องพูดอย่างไร แต่
เย็นกั๊ยเพยกกลับรับตัวนางไว้

"เด็กต้องพูดความจริงถึงจะเป็นเด็กดี...รู้หรือไม่" เส้นกั๊ยเย็นใช้
น้ำเสียนหล่อเด็ก "ตอนนี้เจ้ามีโทษถึงตายแล้ว หากเจ้ายอมเล่า
ให้ข้าฟังว่าเรื่องงูตัวนั้นเป็นมาอย่างไรกันแน่ ข้าจะคิดหาทางปล่อยเจ้า
ออกจากวังหลวง แต่หากเจ้ายังโกหกอีก ข้าก็ทำได้เพียงปล่อยให้พวกเขา
ลากเจ้าออกไปเท่านั้น"

จึงจุ้ได้ฟังดังนั้นก็กลนลาน สายตาอ่อนโยนของเส้นกั๊ยเย็นที่ได้เห็น
เมื่อเงยหน้าขึ้นทำให้นางรู้สึกเหมือนคนใกล้จมน้ำแล้วเห็นเศษฟาง
ลอยมาให้คว้าไว้ "พระชายาโปรดทรงช่วยหม่อมฉันด้วย ก่อนเข้าวังหลวง
หม่อมฉันถูกสั่งมาว่าต้องเชื่อฟังพู่กันเหรินเป็นอย่างดี หากหม่อมฉันพูด
สิ่งที่ไม่ควรพูด น้องชายกับมารดาของหม่อมฉันจะตายกันหมดพะคะ"

133

พวง

เรื่องราวชักไปกันใหญ่ กระทั่งไปถึงคนในครอบครัวเลยหรือ
เส็นกุยเยียนอยากรู้ต้นสายปลายเหตุเป็นอย่างยิ่งจึงโบกมือสั่งให้เป่าซัน
พาคนอื่นออกไป จากนั้นจึงมองเด็กน้อย "เวลานายเจ้าเห็นข้ายังต้อง
คำนับให้ ดังนั้นเจ้ามีอะไรก็บอกข้าได้ทุกอย่าง ข้าจะช่วยออกหน้าให้เอง"

ซึ่งจุฑารัตน์ตัวอวบลงหน้าเตี้ย หลังจากมองเส็นกุยเยียนอยู่นานก็
กัดฟันบอก "หม่อมฉันเป็นคนปล่อยตัวนั้นเองพะคะ แต่หม่อมฉันไม่ทราบ
จริงๆ ตอนพี่สาวในวังหลวงเอาจูตัวนั้นมาให้ยังบอกว่าเป็นของดี หาก
แอบเอามาปล่อยในห้องพระชายาให้แปลกพระทัยเล่น พระชายาจะ
ประทานรางวัลให้เจ้านายหม่อมฉันอย่างงาม หม่อมฉันเห็นงูสี่สันสดสวย
เข้ากับอ่างปลาในของพระชายายิ่งนัก เลยกล้ำปล่อยมันลงในอ่างพะคะ"

เด็กน้อยไม่รู้ว่าความจริงเสียด้วย ถูกหลอกง่ายตายเหลือเกิน พวกนั้น
คงไม่ทันคิดสินะว่าในเมื่อเด็กถูกหลอกง่าย จะปะหละให้พูดความจริง

ก็ทำได้ง่ายเช่นกัน ที่เส้นกุกเยียนไม่ต้องการให้จับชิงจูไปขังไว้ด้วยกันกับ
ฟูกุ่ยเหรินก็เพราะไม่อยากให้เด็กหญิงถูกเจ้านายสอนว่าต้องพูดอย่างไร
เพราะหากเป็นเช่นนั้นจะสืบทอดความจริงลำบากยิ่งขึ้น

"พี่สาวคนใดในวังหลวงให้มา" เส้นกุกเยียนถามต่อ

ชิงจูตอบตามตรง "พี่เหอหรงที่รับใช้อยู่ที่ตำหนักชั้นในของตำหนัก
เหอฮวนเพคะ นางออกจากสกุลฟู่มาพร้อมหม่อมฉัน แต่เมื่อไม่นานมานี้
ทำผิด จึงถูกฟูกุ่ยเหรินลงโทษให้ไปทำงานหลังตำหนัก หม่อมฉันเลย
ได้เลือกมารับใช้ฟูกุ่ยเหรินแทน"

ไม่เช่นนั้นเด็กหญิงอายุเพียงเท่านี้จะกลายเป็นคนสนิทที่ติดสอย
ห้อยตามเจ้านายไปทุกที่ได้ได้อย่างไร

เส้นกุกเยียนพยักหน้า "ไปหาพี่เป่าชั้นของเจ้า เล่าเรื่องมารดากับ
น้องชายเจ้าให้นางฟัง นางจะหาทางจัดการให้เจ้าเอง ประเดี๋ยวตอนค่ำ
เมื่อข้าให้เจ้ามาพูด เจ้าต้องเล่าเรื่องอย่างที่เราให้ข้าฟังถวายฮ่องเต้อีกครั้ง
เข้าใจหรือไม่"

ชิงจูพຽลุมหายใจยาวเหยียดแล้วหมอบคำนับ "ขอบพระทัยพระชายา
ที่ทรงเมตตาเพคะ!"

วังหลวงแห่งนี้เกิดเรื่องได้ไม่หยุดหย่อน คนที่เพิ่งได้รับแต่งตั้งยังกล้า
ทำร้ายผู้อื่น วันนี้นางเกือบถูกเล่นงานอยู่แล้ว

เส้นกุกเยียนถอนหายใจเฮือกหนึ่ง จากนั้นเป่าชั้นก็เข้ามารายงาน
"พระชายา อีกประเดี๋ยวเกาซื้อจะมาแล้ว จะทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์
หรือไม่เพคะ"

ในใจเส้นกุกเยียนพลันปลอดโปร่งขึ้นเมื่อนึกถึงเกาจิ้นซิว นางอมยิ้ม
"ไม่ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าหรอก ให้พบทั้งอย่างนี้ละ ไม่ว่าข้าอยู่ในสภาพ

น้ำหนักเพียงใดนางก็เคยเห็นมาหมดแล้ว"

สมัยเด็กๆ เมื่อถูกทุบตี นางจะมุดช่องสุนัขลอดด้านหลังจวนไป จวนสกุลเกา จวนของทั้งสองอยู่ไม่ไกลกัน ทั้งคู่ก็ยังเอ็นดูนางเสมอ คอยใส่ยาให้ จากนั้นก็ให้เกาจีนชิวมาเล่นกับนาง พออาการดีขึ้นบ้าง แล้วถึงค่อยกลักลับจวนไปให้ฉินอี่เหนียงเห็น

ไม่ว่าจะตอนที่นางมีแผลเต็มตัวหรือตอนที่นางร้องไห้น้ำมูกน้ำตาไหล อย่างเจ็บช้ำ เกาจีนชิวก็เคยเห็นมาหมดแล้ว พวกนางเติบโตมาด้วยกัน หลายปี ยังต้องทำเป็นคนอื่นคนไกลไปใยเล่า

"ถวายพระพรเยียนก๊วยเพยเพคะ" เกาจีนชิวเดินเข้ามาแล้วทำท่าจะ ย่อกายคารวะ แต่เส้นก๊วยเยียนปรางไว้อย่างหิวหระไม่ได้ทำให้ไม่ออก "ไม่ได้เจอกันเพียงปีสองปีก็ห่างเหินกันเสียแล้ว จินชิว ข้าเคลื่อนไหว มากนักไม่ได้ เจ้าอย่าถือโอกาสแกล้งข้าสิ มานั่งข้างข้านี้มา"

อีกฝ่ายเดินเข้ามานั่งด้วยสีหน้าอมทุกข์ "ข้าเข้ามาอยู่ในวังหลวง ได้ครึ่งเดือนแล้ว ไม่ได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้หรือได้เจอเจ้าเสียทีจนแทบสิ้นหวัง อยู่รอมร่อ เพิ่งจะได้เลื่อนตำแหน่งก็ตอนที่มีการปูนบำเหน็จในตำแหน่งนี้เอง"

แรกเริ่มเดิมทีสตรีตำแหน่งในล้วนเป็นสตรีที่เหวินไท่เฮาหามาใส่ ทั้งนั้น ฮ่องเต้ยุ่งตัวเป็นเกลียว ไม่มีเวลาเรียกมารับใช้ จะเลือกค่างคืน ในตำแหน่งสนมชายาที่ตนเองคุ้นเคยเท่านั้น เกาชือจิงไม่มีโอกาสได้พบ เส้นก๊วยเยียนเลย

เส้นก๊วยเยียนได้แต่ยิ้มเพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี ได้มาอยู่ดูแลกัน ในวังหลวงย่อมดีอยู่แล้ว ทว่า...ก็เป็นความรู้สึกที่ซับซ้อนอย่างยิ่งยวด ด้วยเช่นกัน

เกาซื้อเฉลียวฉลาดอ่อนโยน ติดจะซุกซนเล็กน้อย ทว่าก็รอบรู้
ในธรรมเนียมมารยาท สตรีเช่นนี้น่าจะต้องใจสู้เจาเป็นอย่างดี

เกาจิ้นซิวเห็นสีหน้าสหายก็รู้แล้วว่าคิดอะไรอยู่ จึงแหม้มปากเอ่ยขึ้น
"ในที่สุตก็ได้เจอเจ้าเสียที ข้ามีเรื่องอยากขอร้องอยู่พอดี"

"เรื่องอะไรหรือ" เล็นกุยเยียนเลิกคิ้ว

"ตอนนี้เจ้าเป็นก๊วยเพยแล้ว มีอำนาจจัดสรรให้สตรีฝ่ายในผลัดกัน
ถวายงานบนพระแท่น" คนพูดกัดฟัน "เอาป้ายชื่อข้าออกจากสำนัก
พระราชวังเถิด ไว้ให้ข้าอายุครบสิบแปดเมื่อไร ข้าก็จะไปจากที่นี่"

เล็นกุยเยียนผงะ "เพราะเหตุใดกัน"

เกาจิ้นซิวถามอย่างไม่พอใจ "เจ้านึกว่าข้าอยากเข้ามาอยู่ในวังหลวง
นักหรือ ที่นี้มีอะไรดีกัน สตรีพวกนั้นจึงจะต้องไต่เต้าขึ้นไปข้างบนทุกคน
ไม่มีผู้ใดคบหากันอย่างจริงใจทั้งนั้น ข้าสองเตี้ยยังไม่ทรงรักใคร่จริงสักคน
เพียงเมตตาเจ้าเป็นพิเศษเท่านั้น แล้วจะแก่งแย่งชิงดีไปให้ได้อะไรขึ้นมา
อีกอย่างข้าก็แย่งกับเจ้าไม่ลงด้วย"

เห็นนางอภัพน่าเวหนมาตั้งแต่เด็ก ใครจะรังแกนางลงอีกเล่า

"แต่ท่านพ่อของเจ้าน่าจะอยากให้เจ้าได้ด้อยู่ในวังหลวงกระมัง"
เล็นกุยเยียนท้วง "ได้เท่าเกมี่ปณิธานยิ่งใหญ่มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

"ปณิธานอะไรกัน ขายบุตรสาวตนเองเสียมากกว่า" คู่สนทนาพลัน
ตาแดงเรื่อ "ข้าคัดค้านแทบตาย เขาก็ยังไม่สนใจ บังคับจับข้ายัดเข้ามา
ในวังหลวงจนได้ ขนาดพยายามอ่อนน้อมยังไม่เจ้อ่อน ข้าอยู่นอกวังหลวง
ใช่ว่าจะแต่งไม่ออกเสียหน่อย..."

นอกจากจะแต่งออกยังมีคนที่อยากแต่งงานด้วยมานานแล้ว
ติดที่ท่านพ่อไม่ยินยอม!

เสิ่นกุยเยียนเข้าใจแจ่มแจ้ง เกาจิ้นชิวมีชายในดวงใจจึงไม่อยากเข้าวังหลวง

"เช่นนั้นก็ไม่ยาก" เสิ่นกุยเยียนใช้ความคิด "ถึงอย่างไรตำหนักในก็เหมือนตลาดสดอยู่แล้ว อยากได้ห้วผักกาด ผักกวาดตุง หรือผักอะไรก็มีทั้งนั้น ขาดผักกาดขาวอย่างเจ้าไปสักห้วก็ไม่ใช่ไร อีกประเดี๋ยวข้าจะไปจัดการที่สำนักพระราชวังให้"

"ยิ่งใหญ่จริงเชียว" เกาจิ้นชิวถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อนางรับปากก่อนจะมองนางพลางหัวเราะคิก "สตรีพวกนั้นพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าในตำหนักในต้องเป็นสนมชายาคนโปรดจึงจะยิ่งใหญ่เช่นนี้ ข้าเห็นเจ้าได้ดีก็เบาใจแล้ว เพียงแต่เจ้าในตอนนี้อยู่ในฐานะยิ่งสูงยิ่งหนาว จะทำอะไรก็ต้องระวังตัวให้มากๆ เข้าไว้ เหตุการณ์เช่นที่เกิดขึ้นวันนี้มันว่าอันตรายน่ากลัวมากพอแล้ว"

เสิ่นกุยเยียนม้มปาก "เรื่องวันนี้ประเดี๋ยวพอทูลฝ่าบาทในตอนค่ำก็จะได้บทสรุปเอง ผู้ใดควรได้รับโทษย่อมหนีไม่พ้น"

เกาจิ้นชิวถามอย่างงงสงสัย "เจ้ารู้แล้วหรือว่าเป็นฝีมือของผู้ใด"

บอกสหายคนนั้นคงไม่ใช่ไร เสิ่นกุยเยียนตอบเบาๆ "ซึ่งจุ้สารภาพแล้ว"

เกาจิ้นชิวชะงักไปก่อนจะทำท่าเข้าใจกระจ่างแจ้ง "เป็นฟู่กัยเหรินจริงด้วย ตอนฝึกกรรมเนียมมารยาทกับหมัวมัวคนเดียวกัน ข้าตระหนักถึงพิษสงของนางมาแล้ว"

"มีเหตุใดหรือ" เสิ่นกุยเยียนถามอย่างสนใจใคร่รู้

ประเด็นที่สหายสนิทชอบหยิบยกมาสนทนายามอยู่ด้วยกันมากที่สุดก็คือเรื่องของผู้อื่น ดังนั้นเกาจิ้นชิวที่นิ่งขำเสิ่นกุยเยียนจึงพรั่งพรูออกมาโดยไม่รอช้า "ตอนที่ทุกคนยังเป็นนางกำนัลไม่อาจพาสาวใช้เข้ามาปรนนิบัติ

แต่นางกลับพามา เวลานี้ได้รับแต่งตั้งเป็นก๊วยเหริน ตำแหน่งคนอื่นอยู่ไกล และมีสาวใช้น้อย แต่นางกลับได้อยู่ตำแหน่งเหอฮวน มีสาวใช้ปรนนิบัติมากมาย ซึ่งจู่ก็คนหนึ่งแล้ว ข้าจำได้ว่ายังมีอีกคนชื่อเหอหรง"

เส้นก๊วยเยียนพูดอย่างนี้ก๊วยฮุก "มีคนหนุนหลังนี่นะ"

"ก็ใช่นะสิ" เกาจินชีว์ร้องหึเบาๆ "คนเขาเป็นหลานสาวสายตรงของ ราชบัณฑิตพุ เห็นว่าสมัยเด็กๆ ถึงกับเคยได้เข้าเฝ้าเหวินไทเฮาด้วย เวลานี้ ไทเฮาดำหนักบูรพาสิ้นอำนาจแล้ว แต่นางยังเชิดหน้าชูคอได้เหมือนเก่า ไปที่ใดก็คอยวางท่าจ้องคนไปทั่ว มีหน้าข้ายังพูดจาใหญ่โต อย่างหน้าไม่อายว่าตำแหน่งที่ว่างอยู่ของตำแหน่งไหนนะ ผู้ใดก็ประมาทกัน ไม่ได้ทั้งนั้น"

ตำแหน่งที่ว่างอยู่ของตำแหน่งใน...นางอยากขึ้นไปนั่งอย่างนั้นหรือ

"เจ้าสืบเรื่องนี้ได้ก็ดีแล้ว มีแต่คนรอดูสภาพนางตอนล้ม ได้ยินว่า วันนี้พอนางถูกจับไปขังในศาลราชวงศ์ ราชบัณฑิตพุก็รีบเข้าวังหลวงทันที ไม่รู้ว่าจะพูดกับฮ่องเต้จนทำให้รูปการณ์เปลี่ยนหรือไม่"

"จะเปลี่ยนได้อย่างไรเล่า" เส้นก๊วยเยียนยิ้ม "พยานยังอยู่ทั้งคน มีพยานมัดตัวแน่นหนา นางอยากบิดพลิ้วก็ทำไม่ได้หรอก"

"วิเศษ" เกาจินชีว์ปรบมือก่อนจะพรวลมหายใจยาวเหยียดแล้วมองนาง "ตอนแรกที่ได้ยินว่าเจ้าจะแต่งเข้าจวนอัครเสนาบดี ข้ายังอิจฉาเจ้าอยู่เลย ภายหลังกลับเกิดเรื่องขึ้นมากมาย ตอนนี้เจ้านึกเสียใจบ้างหรือไม่ที่ จับพลัดจับผลูมาแต่งงานกับฮ่องเต้"

เส้นก๊วยเยียนเอียงคอครุ่นคิดสักพักก็ตอบ "มีอะไรต้องเสียใจกันเล่า มาถึงขั้นนี้แล้ว ไว้จบชาตินี้เมื่อไรข้าถึงมีสิทธิ์มียกย่องกลับมาว่านึกเสียใจหรือไม่"

"นั่นสินะ" อีกฝ่ายเล่าเบาๆ "ก่อนเข้ามาอยู่ในวังหลวง ข้าได้ยินว่า กุศุhyินผู้นั้นตั้งใจจะหาภรรยาใหม่ให้คุณชายใหญ่สกุลกู๋ แต่ดูเหมือน คุณชายใหญ่จะไม่ชอบใจนัก เอาแต่ปล่อยให้ตำแหน่งภรรยาเอกว่างมา จนป่านนี้"

เส็นกุยเยียนอมยิ้ม *เกี่ยวอะไรกับข้าด้วยเล่า* หัวใจนางไม่เกิด ความรู้สึกใดๆ แม้แต่น้อยเมื่อได้ฟังข่าวนี้

"เฮ้อ เอาแต่พล่ามเรื่องไร้สาระกันอยู่ได้ เมื่อครู่ตอนมาหาเจ้ามี คนอีกเข้าไม่น้อยเสียล่ะ หว่าหากข้าเกาะเจ้าต้องได้เลื่อนตำแหน่ง อย่างแน่นอน" เกาจิ้นชีวบอกเบาๆ "ทีหลังเจ้าอย่าเรียกข้ามาพบอีกเลย ข้าจะได้ไม่มีปัญหา ไว้อีกสักสองปีค่อยให้ข้าออกจากวังหลวงไปแต่งงาน"

"อืม" เส็นกุยเยียนรับคำแล้วดึงมืออีกฝ่ายมาจับไว้ "หากต้องการ ความช่วยเหลือก็ให้กุยหลันมาบอกข้าแล้วกัน"

"ได้" เกาจิ้นชีวลุกขึ้นย่อกายคารวะเช่นที่กุยเหรินควรทำ จากนั้นก็ กลับออกไป

เปาซันเดินเข้ามา เห็นเจ้านายระบวยิ้มบนใบหน้าก็รู้แล้วว่า อารมณ์คงปลอดโปร่งไม่น้อย จึงยิ้มระรื่นแล้วมาทวงรางวัล "พระชายา วันนี้หม่อมฉันหัวไวถึงเพียงนี้ ทรงมีรางวัลให้หรือไม่เจ้าคะ"

เส็นกุยเยียนถามกระแซะ "เจ้าก็ไม่ใช่เด็กแล้วมิใช่หรือ ถ้าอย่างไร ข้าจะทูลฝ่าบาทให้ยกเจ้าให้จุยอวันดีหรือไม่ หลังออกเรือนแล้วจะมาเป็น หม่อมมารับใช้ข้าต่อก็ได้"

คนสนิทหน้าแดงก่ำ แสร้งทำเป็นโกรธซึ่ง "พระชายานี้เหลือเกินจริงๆ ทรงกลั่นแกล้งกระทั่งสาวใช้หัวไวทำงานดีอย่างหม่อมฉัน หากส่งหม่อมฉัน ออกเรือนไปจริง พระชายาก็จะไม่มีคนรู้พระทัยคอยปรนนิบัติรับใช้อยู่

ข้างกาย ดูซิว่าที่นี่จะไปทำให้ที่ใด"

"เอล่ะ ข้าไม่เหยเจ้าแล้วก็ได้ ดูแลชิงจูเรียบร้อยหรือไม่" เส้นกุกเยียนเปลี่ยนมาถามด้วยสีหน้าจริงจัง

เป่าซันตอบ "อยู่ในห้องหม่อมฉันเพคะ หม่อมฉันให้นางรอเฉยๆ ไม่ต้องออกมาทำงาน เรื่องมารดา กับน้องชายที่นางบอก หม่อมฉันได้ให้ว่วานจุยอิน..."

เพียงเอ่ยนามนั้นก็นึกถึงคำสัพยอกเมื่อครูของเจ้านายขึ้นมา เป่าซันหน้าแดงวาบ กระนั้นก็ยังทำหน้าที่ซังซังพูดต่อ "ให้ว่วานคนให้ไปจัดการแล้ว"

เส้นกุกเยียนนึกขำในใจ เจ้าเด็กคนนี้ก็กำลังมีความรักแล้วยังทำเป็นไม่ยอมรับอีก

"ดี เช่นนั้นก็เหลือเฟือรอดตอนค่ำ" นางอ้าปากหา ชักง่วงขึ้นมาอีกแล้วจึงลูปครรภ์ตนเองพลางเดินไปนอนที่เตียง

เป็นสนมชายนี่ดีแท้ทุกวัน มีแต่กินแล้วนอน นอนแล้วกิน อย่างกับหมูก็มีปาน

ครั้นพอย่ำค่ำ กู้เจาเป่ยกก็กลับตำหนักพร้อมความเหนื่อยล้า มาถึงแล้วก็ล้มลงนอนตัวอ่อนปวกเปียกบนเตียง "พรุ่งนี้ข้าอยากพัก"

เส้นกุกเยียนช่วยนวดไหล่ให้ "ทรงเหนื่อยมากเลยหรือเพคะ"

"แน่นอนสิ" เขาเล่าคุนๆ "ราชบัณฑิตปูเข้าวังหลวงมาพูดจาไร้สาระ ให้ข้าฟังตั้งสองชั่วยาม คนแก่นี่นะ พูดเพียงสั้นๆ ว่า 'กระหม่อมเป็นขุนนางที่มีคุณงามความดี และฟู่กู่ยเหรินก็เป็นหลานสาวของขุนนางที่มีคุณงามความดี' ก็จบแล้วไม่ใช่หรือ นี่กลับอ้างไปถึงอดีตฮองเต้ อ้างไปถึงไทเฮา"

ถึงอย่างไรก็เป็นหลานสาวสายตรง ราชบัณฑิตพู่จึงให้ความสำคัญ
อย่างยิ่งยวด เลื่อนกุยเยียนนั่งคิดเล็กน้อยก็เอ่ยขึ้น "เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ในวันนี้ พยานอยู่กับหม่อมฉันแล้วเพคะ ฝ่าบาทจะทรงให้เข้าเฝ้าหรือไม่"

กู่เจาเป่ยชะงักแล้วหันมามอง "คนของกรมอาญาสืบได้ความแล้ว
หรือ"

"เปล่าเพคะ" นางตอบ "วันนี้คนของกรมอาญามาดู แต่กลับไปเพราะ
หลักฐานไม่เพียงพอ หม่อมฉันเป็นคนหาพยานได้เอง ไม่ได้ส่งตัวไปให้
กรมอาญาเพคะ"

134

อามงมกม้องมูตร

กู้เจาเปยหันมามองนาง ดวงตาเป็นประกายขึ้นเล็กน้อย "เหตุใดถึงไม่ส่งตัวให้กรมอาญาตัดสินโทษ"

นางยกยิ้มตรงมุมปาก "หากคำให้การของพยานสามารถเอาผิดฟู้ก้วยเหรินได้ ฝ่าบาทจะทรงจัดการเช่นไรเพคะ"

หากเป็นสตรีตำหนักในธรรมดาๆ นางคงไม่ต้องทำอะไรอ้อมค้อมเช่นนี้ แต่นี่อีกฝ่ายเป็นหลานสาวสายตรงของราชบัณฑิตฟู้ และสาเหตุสำคัญที่สร้างความปวดหัวให้ฮ่องเต้อยู่ในตอนนั้นก็คือราชบัณฑิตฟู้นี่ละ

ถ้าฉวยโอกาสนี้เล่นงานขุนนางสูงวัยไปพร้อมกัน ย่อมวิเศษกว่าลงโทษฟู้ก้วยเหรินเพียงคนเดียวมากนัก

กู้เจาเปยตอบหลังจากลอบค้างใช้ความคิดอยู่พักใหญ่ "หากสามารถเอาผิดฟู้ก้วยเหรินได้จริง ข้าจะส่งนางไปขังไว้ในตำหนักเย็น แล้วรอให้ราชบัณฑิตฟู้มาอ้อนวอนขอร้อง"

วันนี้ราชบัณฑิตฟูกล้าพล่ามยาวเหยียดถึงเพียงนั้นก็เพราะยัง
ไม่มีการตัดสินความผิดของฟูกุ้ยเหริน เมื่อใดที่ตัดสินขุนนางสูงวัยมีแต่
ต้องยอมถอยก้าวแล้วก้าวเล่าได้อย่างเดียว

เสิ่นกุยเยียนพยักหน้า แล้วลุกไปเรียกเป่าซัน "ไปพาชิงจู่มาได้"

คนสนิทรับคำสั่งยิ้มๆ

กู่เจาเปยพลิกตัวลุกขึ้นแล้วเดินมาจับมือนางไว้ "เยียนเออร์ เจ้า
ช่วยข้าไว้ครั้งใหญ่อีกแล้ว"

เสิ่นกุยเยียนยิ้ม "หม่อมฉันอยู่ในตำแหน่งในวังฯ ไม่มีอะไรทำ
หากช่วยฝ่าบาทได้ดีก็ตั้งใจยิ่งนัก"

เขาแนบจูมพิตบนแก้มเนียนเบาๆ เสียงที่เอื่อยออกมาเต็มไปด้วย
ความอ่อนโยน "ถึงอย่างไรเจ้าก็ดีที่สุดจริงๆ"

ดวงหน้างามแดงชาน เสิ่นกุยเยียนอ่อนละมุนอยู่ในใจ นาง
ผินหน้ามองใบหน้าด้านข้างของสามี พอจะขยับปากพูดอะไรบางอย่าง
ก็ได้ยินเป่าซันกรีดร้องสุดเสียงเสียก่อน

เสียงหวีดร้องก้องสะท้อนไปทั้งตำหนักหยังเหอ เสิ่นกุยเยียนฟัง
แล้วใจหายวาบ เมื่อใดที่ได้ยินเสียงกรีดร้องเช่นนี้ก็ไม่ว่าเป็นต้องคิดเลย
จะต้องมีใครตายอย่างแน่นอน

ชิงจู่...

เสิ่นกุยเยียนหน้าเครียด ลากกู่เจาเปยวิ่งไปทางเรือนปีกด้านข้าง

เป่าซันนั่งจำเ้าอยู่ตรงประตูเรือนปีก จยอวินที่ได้ยินเสียงรอกอยู่
ตรงนั้นแล้ว กำลังจะช่วยประคองเป่าซันขึ้นมาก็ได้ยินเสียงกู่เจาเปย
ถามขึ้นข้างหลัง "เกิดอะไรขึ้น"

จยอวินชะงัก ก่อนจะเงยหน้าชี้เข้าไปในเรือน

เส้นกวยเขียนวิ่งมาคู่ที่ประตู
ร่างเล็กๆ ของชิงจู่ถูกแขวนไว้กับคานเรือน ไม่อาจขยับเขยื้อน
อีกต่อไป

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/449hkHh>